

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΘΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

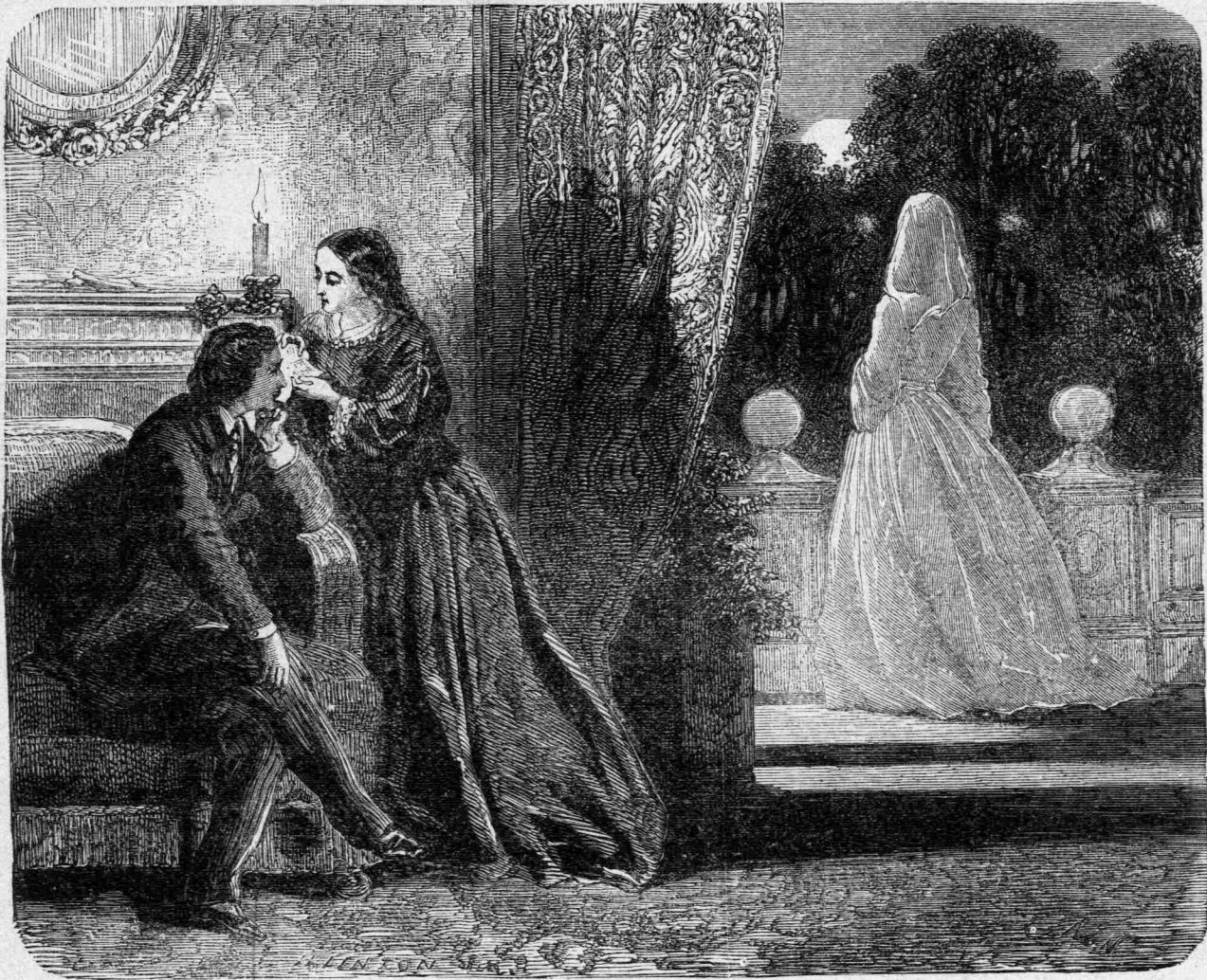
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
8605 Πιπτησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία
Ουίλλημ Κόλλινς, μετὰφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν.) — Ἡ Λουομένη Χινούμισ-
σα, μυθιστορία Λεϊλά-Χινούμ. (Συν.) — Ἡ ζήμια τοῦ κέρδους, διήγη-
μα Γρηγ. Δ Ξινοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, τὰς ἑβδομαδαῖς 6, τῷ ἑξαμηνίῳ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20
Αἱ συνδρομαὶ ἀποπέλλονται ἀπιύθειας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσχημοῦ καὶ μαρτονοματάων

Τὸ φῶς τῆς σελήνης καθίστα ζωηρωτέραν τὴν λευκότητα ταύτην (Σελ. 338).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΔΙΝΣ
μετὰφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε τὴν εἰκόνα τοῦ μεγα-
λου καλλιτέχνου, καὶ τὰ μικρὰ ὠραία
Χερουθεῖμ, ἅτινα κατὰ συνήθειαν οἱ ζω-
γράφοι τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, τοποθετοῦσι
ἐν τῷ μέσῳ ῥοδίνων νεφῶν.

— Ἴδού πρότυπον οἰκογενείας! ἐπα-
νέλαθεν ὁ κύριος Φαίρλη, βλέπων τὴν εἰκό-
να μετ' εὐχρεσεκείας ὠραία πρόσωπα
στρογγύλα, ὠραία ἐλαφροὶ πτέρυγες!...

καὶ ὄχι ἄλλο... Ὅχι μικραὶ κνήμαι λα-
σπωμένοι! ὄχι μικροὶ πνεύμονες θοροβώ-
δεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέρχονται κραυγαὶ
διαπεραστικαὶ!... Τί ἀπκράμιλλος ὑπερο-
χὴ ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ τύπου!... Ἄν μοῦ
τὸ ἐπιτρέπετε, τώρα θὰ κλείσω πάλιν
τοὺς ὀφθαλμούς... Λοιπὸν δύνασθε ν' ἀπο-
δεχθῆτε αὐτὴν τὴν ἐργασίαν;... Χαίρω
πολύ... Ἐχομεν ἄλλο τίποτε νὰ κανονίσο-
μεν;... Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἐνθυμοῦμαι...
Πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν ἐκ νέου τὸν
Λουδοβίκον;...

Ὅσον καὶ ὁ κύριος Φαίρλη ἐφαινετο ἐ-
πιθυμῶν, τόσο καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου ἐπι-
θύμουν νὰ τεθῆ τέμα εἰς τὴν πρώτην

μας ταύτην συνέντευξιν. Διό, χωρὶς νὰ
κκαταρῶ εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ θερά-
ποντος, ἀνεδέχθην ἐγὼ ὁ ἴδιος ὑπ' εὐθύ-
νην μου νὰ ὑποβηθῆσω τὴν μνήμην τοῦ
νέου μου προίσταμένου.

— Τὸ μόνον κύριε Φαίρλη, εἶπα, τὸ ὁ-
ποῖον ἀπομένει, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει
νὰ ἐξηγηθῶμεν, εἶνε τὸ μάθημα, ὅπερ
ἀνεδέχθην νὰ παραδίδω εἰς τὰς δεσποι-
νίδας.

— Ἄ, ναι!... μάλιστ!... Ἐπεθύμουν
πολύ νὰ εἶχα δύναμιν νὰ συνομιλήσω περὶ
τούτου... Ἄλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν μοὶ
εἶνε ἀδύνατον. Αἱ δεσποινίδες, αἵτινες θὰ
ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν ἰκνότητά σας, κύ-

ριε Χαρτράιτ, αὐταὶ θὰ κκονοίωσι, θὰ συμφωνήσωσι, θὰ ὀρίσωσι τὰ πάντα κατὰ βούλησιν. Ἡ ἀνεψιά μου λατρεύει τὴν ὠραϊάν τέχνην, τὴν ὁποίαν σεις τόσον ἐπιτυχῶς ἐξσκείτε. Εἶνε δὲ ἀρκετὰ προχωρημένη εἰς αὐτήν, ὥστε γνωρίζει τί τῇ ὑπολείπεται νὰ μάθῃ. Βοηθήσατέ την, ὅπως δύνασθε κάλλιον... Αὐτὸ ἐννοεῖται... Ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ εἴπητε;... Ὅχι; Εἴμεθα σύμφωνοι λοιπόν... Δὲν εἶνε δίκαιον νὰ σᾶς κρατήσω περισσότερον μακρὰν τῶν πολυτίμων ἀσχολιῶν σας. Ἄ! πόσον καλὸν πρᾶγμα νὰ συμφωνῇ κάνεις εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων του! Τί ἀνακούφισιν αἰσθάνεται, ὅταν τελειώσῃ! Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ προσκαλέσετε τὸν Λουδοβίκον, διὰ νὰ σᾶς φέρῃ αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Τὸ παραλαμβάνω ὁ ἴδιος, κύριε Φαίρλη, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

— Ἀλήθεια;... Ἔχετε ἀρκετὴν δύναμιν; Τί εὐτυχία νὰ εἶνε κάνεις ῥωμαλέος! Εἶσθε βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ σᾶς πέσῃ κάτω; Χαίρω πάρα πολύ, κύριε Χαρτράιτ, διότι σᾶς ἔχωμεν εἰς Λίμμεριτζ. Εἶμαι δυστυχῶς τόσον φιλάσθενος, ὥστε νὰ τολμῶ νὰ ἐλπίσω, ὅτι θὰ ἔχω συχνὰ τὴν εὐχαριστήσιν νὰ συνομιλῶμεν... Λάβετε τὴν καλωσύνην, νὰ κλείσῃτε μὲ μεγάλην προσοχὴν τὰς θύρας, διὰ νὰ μὴ γείνη θόρυβος καὶ νὰ μὴ ἀφῆστε νὰ σᾶς πέσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον... Εὐχαριστῶ πολύ... Πρὸςέξατε τὰ παραπετάσματα, σᾶς παρακαλῶ. Ὁ ἐλαφρότερος θρούς τῆς μεταξὺς μὲ πληγῶναι ὡσάν κτύπημα μαχαίρας... Τοιοῦτοτρόπως!... μάλιστα... Ἐξείρετα... Καλὴ μέρα καα!

Ὅτε τὰ παραπετάσματα ἐπανάπεσον ὀπισθὲν μου, ὅτε τὰ διὰ μαλλίνου ὑφάσματος ἐπεστρωμένα δύο φύλλα τῆς ἐτέρας θύρας ἐκλείσθησαν, ἐσταμάτησα εἰς τὸν μικρὸν στοργγύλον ἀντιθάλαμον καὶ ἐξέφερα μακρὸν καὶ εὐχάριστον στεναγμὸν, ὡς δεσμώτης ἀπελευθερούμενος. Ὅταν εὐρέθην ἐκτὸς τοῦ θαλάμου τοῦ κυρίου Φαίρλη, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀνηρχόμην εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος μετὰ καταποντισμὸν διαρκέσαντα ἀρκετὰ λεπτά.

Ἄφου ἀνέτως ἐγκατέστην τὰς ἐπιλοιπούς ὥρας τῆς πρωῆς εἰς τὸ κομψὸν σπουδαστήριόν μου, πρώτη μου ἀπόφασις ὑπῆρξεν νὰ μὴ διευθύνω πλέον εἰς τὸ ἐξῆς τὰ βήματά μου πρὸς τὰ δωμάτια τοῦ οἰκοδεσπότου, ἐκτὸς ἐν τῇ λίαν ἀπιθάνῳ περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελον προσκληθῆ παρ' αὐτοῦ. Ἄφου συνεφώνησα τοῦτο μὲ τὸν ἑαυτὸν μου πρὸς μεγάλην μου εὐχαριστήσιν ἐπανεκτίησα τὴν γαλήνιον εὐδιαθεσίαν, ἣν ἡ ἀλαζὼν οἰκειότης, ἡ αὐθάδης ἀβροφροσύνη τοῦ προῖσταμένου μου εἶχε πρὸ μικροῦ ἀποδιώξει. Τὰς ἐπιλοιπούς ὥρας κατέτριψα εὐχαρίστως ἐξετάζων τὰς εἰκόνας, κατατάσσων αὐτάς, λειαινὼν τὰ ἄκρα των, καταβάλλον ἐν γένει ὅλας τὰς μικρὰς ἐκείνας προσπαθείας τὰς ἀναγκαίας, ὅπως ἐπνεκφέρω αὐτάς εἰς τὴν πρώτην καλὴν κατάστασιν. Ἰσως ἡδυνάμην νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ πλέον, ἀλλὰ καθόσον προὔχωρει ἡ ὥρα καὶ ἐπλησιάζεν

ἡ στιγμή τοῦ γεύματος, ἡσθάνομην ἐμαυτὸν ἀνήσυχον καὶ μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ συγκεντρώσω τὴν ἀπαιτούμενην διὰ τὴν ἐργασίαν προσοχὴν.

Τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν κατήλθον ὅπως οὖν ἀνήσυχος εἰς τὸ ἐστιατόριον, αἰσθάνομενος πολὺ ἐνδιαφέρον, νὰ ἴδω καὶ νὰ μάθω ἀρκετὰ. Ἐν πρώτοις ἐμελλον νὰ παρουσιασθῶ πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη· εἶτα, ἐὰν αἱ ἐρευνῆ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς μητρὸς τῆς εἶχον καταλήξει εἰς τι ἀποτέλεσμα, ὡς ἤλπιζε, θὰ εἰσέδουον ἴσως εἰς τὸ μυστήριον τῆς Λευκοφόρου.

Ζ

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνηρχόμην, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ γυνὴ τις ἡλικιωμένη ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ γεύματος.

Ἡ κυρία αὕτη, ἣν μοὶ παρουσίασεν ἀμέσως ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἦτο ἡ κυρία Βέζεϋ, ἀρχαία παιδαγωγὸς τῆς δεσποινίδος Φαίρλη· αὐτὴν μοὶ εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων περιγράψει ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ὡς γυναικῶς ἀγαθοτάτην, κάτοχον τῶν κυριωτάτων ἀρετῶν, ἀλλ' ἄνευ σημασίας. Ὅφειλω νὰ ἐπιβεβαιώσω ἐνταῦθα διὰ τῆς ταπεινῆς μου μαρτυρίας τὴν ἀκριβείαν, τῆς γενομένης ἐν παρόδῳ παρὰ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ περιγραφῆς ἐκείνης. Ἡ κυρία Βέζεϋ ἦτο ἡ προσωποποίησις τοῦ εἰρηνικοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος καὶ τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ γυναικείου φύλου προῖτης. Ἐπὶ τῆς εὐσάρκου μορφῆς τῆς ἀπῆστραπτε μὲ ὑψηλὸν μεδίαμα ἡ ἀνετος ἀπόλαυσις ἀνέτου ὑπάρξεως. Τινὲς ἐξ ἡμῶν διέρχονται τὴν ζωὴν καλπάζοντες· ἄλλοι βαδίζουσιν ἐν αὐτῇ βραδέως· ἡ κυρία Βέζεϋ διήρχετο αὐτὴν διαρκῶς καθήμενη. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνωρίς ἡ ἀργὰ ἐκάθητο πάντοτε. Ἐκάθητο εἰς τὸν κήπον, ἐκάθητο εἰς τοὺς διαδρόμους, ἐκάθητο παρὰ τὰ παραθύρα, ἐκάθητο ἐπὶ ὀκλαδίου φορητοῦ, ὅταν αἱ νεαραὶ αὐτῆς φίλαι τὴν παρέσυρον εἰς περίπατον. Ἐκάθητο πρὶν παρατηρήσῃ ὅτι δῆποτε, πρὶν ἀπαντήσῃ δι' ἐνὸς και ἢ ἐνὸς ὄμι εἰς τὰς κοινοτάτας τῶν ἐρωτήσεων, πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ εἰρηνικὸν μεδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, μὲ τὴν αὐτὴν τῆς κεφαλῆς στάσιν, μὲ τὴν αὐτὴν τοποθέτησιν τῶν βραχιόνων καὶ τῶν χειρῶν ἐπιστηθεῖσαν παρ' αὐτῆς πρὸς περισσότερον ἀνεσιν, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ οἰκογενειακὴ σκηνὴ εἰς ἣν παρίστατο. Ἦτο ἐν γένει ἀγαθὴ γραιὴ ὑπερβαλλόντως μελιχίος, φιλόφρων, ἡσυχος, ἀβλαβής· κάνεις δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἔζησεν ἔστω καὶ μίαν ὥραν ἀληθοῦς βίου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγεννήθη. Ἡ φύσις ἔχει τόσας πολλὰς ἀσχολίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τόσων μεγάλων ποικιλιῶν συνυπαρχόντων πρῶτον πάντων παράγει, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐκπληττώμεθα, ἂν ἐνίοτε ζαλιζέται καὶ περιπίπτῃ εἰς λάθη κατὰ τὰς ἀπειραριθμους τρυτοχρόνους αὐτῆς ἐργασίας. Τούτου λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, εἶμαι πληρέστατα πεπεισμένος ὅτι ἡ φύσις, ὅτε ἐγεννήτο ἡ κυρία Βέζεϋ, κατεγίνετο εἰς

τὸ νὰ πλάσῃ κρᾶμβας, καὶ ἡ ἀγαθὴ κυρία εἶμαρτο νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπαίτας τῶν περὶ τὴν φυτικὴν πρκαγωγὴν σκέψεων τῆς πηλοσοφίης ἡμῶν μητρὸς.

— Καὶ τώρα τί θέλετε κυρία Βέζεϋ; εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Ἦτις ἐξ ἀντιθέσεως πρὸς τὴν παρ' αὐτῇ καθήμενην ἀκίνητον πρεσβυτιδᾶ, ἐφάνετο ὅτι ἀπέκτα διπλασίαν χάριν, ζωηρότητα, γοργότητα· τί θέλετε νὰ σᾶς προσφέρω; μίαν κοτελέταν;..

Ἡ κυρία Βέζεϋ ἐσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς τραπέζης τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας, ἐμεδίασεν ἡσυχῶς καὶ εἶπε:

— Ναί, ἀγαπητῆ μου.

— Τί εἶν' ἐκεῖ, ἐμπρὸς εἰς τὸν κύριον Χαρτράιτ;... ἓνα πουλὶ βραστό, ἀλήθεια; Μήπως προτιμᾶτε αὐτὸ ἀπὸ τὴν κοτελέταν κυρία Βέζεϋ;

Ἡ κυρία Βέζεϋ ἀπέσυρεν ἐκ τῆς τραπέζης τὰς χεῖρας τῆς, καὶ τὰς ἀπέθηκε αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς· ἔστρεψε τὸ βλέμμα καὶ παρετήρησε τὸ βραστόν ὀρνίθιον, ἀπήνητησε δὲ ὡς καὶ πρότερον:

— Ναί, ἀγαπητῆ μου.

— Πολὺ κλά· ἀλλὰ ὀριστικῶς τί ἐκλέγετε; Θέλετε νὰ σᾶς δώσῃ ὀλίγον πουλὶ ὁ κύριος Χαρτράιτ, ἢ θέλετε νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὴν κοτελέταν;

Ἡ κυρία Βέζεϋ ἀπέθηκε πάλιν μίαν τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐδίστασε ὡς νὰ ἦτο ἀποκοιμισμένη καὶ εἶπε τέλος:

— Ὅ,τι θέλετε, ἀγαπητῆ μου.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀλλ' ἐγὼ ἐρωτῶ τὴν ἰδικὴν σας ἐπιθυμίαν, φιλότατη κυρία, ὅχι τὴν ἰδικὴν μου. Θέλετε νὰ πάρετε καὶ ἀπὸ τὰ δύο; θέλετε ν' ἀρχίσετε ἀπὸ τὸ πουλί;... διότι ὁ κύριος Χαρτράιτ ἀνυπομονῶν περιμένει νὰ τὸ κόψῃ, διὰ νὰ σᾶς προσφέρῃ μέρος...

Ἡ κυρία Βέζεϋ ἐτοποθέτησε καὶ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς τραπέζης· ἡ φυσιογνωμία τῆς πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ἐμψυχομένη, ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως ἐνεκρώθη, προσκλίνουσα δὲ πρὸς ἐμὲ μετὰ φωνῆς πραείας:

— Ἄν ἀγαπάτε, κύριε... μοὶ εἶπεν.

Δὲν εἶνε τῷ ὄντι ὑπερβαλλόντως ἀγαθὴ, φιλόφρων, ἡσυχος, ἀβλαβής ἡ κυρία αὕτη; Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκοῦσι ταῦτα ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς κυρίας Βέζεϋ.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἐν τσοῦτῳ δὲν ἐφάνετο. Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε χωρὶς νὰ φανῇ. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἣς τὸ ἀγρυπνον ὄμμα οὐδὲν διέφραγε, παρετήρησε τὰ βλέμματα, ἅτινα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτα πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας.

— Σᾶς ἐννοῶ, κύριε Χαρτράιτ, εἶπεν· ἀπορεῖτε πῶς δὲν βλέπετε καὶ τὴν ἄλλην μὴτῆριάν σας. Κατήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς, διότι εὐτυχῶς παρήλθεν ἡ ἡμικρανὶς τῆς, ἀλλὰ δὲν ἡσθάνετο ἀρκετὴν ὄρεξιν, διὰ νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐὰν δέχεσθε νὰ σᾶς ὀδηγήσω, ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν ἀνεύρωμεν κάπου ἐντὸς τοῦ κήπου. Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔλαθεν ἀλεξήλιον.

κείμενον προ' αὐτῆ ἐπὶ θρανίου τινος, διερχομένη δὲ διὰ τινος θύρας ἀγούσης πρὸς τὸν κήπον, μοι ἔδειξε τὸν δρόμον. Περιττὸν κρίνω νὰ προσθέσω, ὅτι ἀφήσασθαι τὴν κυρίαν Βέξου, καθημένην πρὸ τῆς τραπέζης μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας πρὸ τῆς παρῆρας καὶ διανοουμένην κατὰ πάσαν πιθανότητα νὰ μείνῃ ἐν τοιαύτῃ στάσει ὅλον τὸ ἀπόγευμα.

Ἐνῶ διερχόμεθα διὰ τῶν πρασιῶν, ἡ δεσποινὶς Χαλκομβ, ῥίπτουσα ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα συνεννοήσεως, μοι εἶπε μετ' ἐλαφροῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς:

— Ἡ μυστηριώδης περιπέτειά σας διατελεῖ ἀκόμη περιεκαλυμμένη διὰ τοῦ σκότους τοῦ μεσονυκτίου τὸ ὅποιον τόσον καλὰ τῆ ἀρμόζει. Ὅλην τὴν πρωίαν ταύτην ἠρεύνησα εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς μητρὸς μου, καὶ ἀκόμη τίποτε δὲν ἀνεκάλυψα. Μὴ ἀπελπισθῆτε ὅμως τόσον γρήγορα, κύριε Χαρτραίτ. Εἶνε ὑπόθεσις περίεργος, καὶ ἔχετε εἰς αὐτὴν σύμμαχον μίαν γυναῖκα. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπιτύχωμεν. Ἄλλως τε δὲν ἐξήτασα ἀκόμη ὅλας τὰς ἐπιστολάς. Μοῦ μένουσιν ἀκόμη τρεῖς φάκελλοι νὰ ἐξετάσω, καὶ θ' ἀσχυλιθῶ ὅλην αὐτὴν τὴν ἑσπέραν νὰ τὰς ἐρευνήσω μετὰ προσοχῆς.

Ὅτω μίαν τῶν ἐπιπέδων, ἃς εἶχα συλλάβει τὴν πρωίαν, ἐμκαταῖοτο καὶ ἤρχισα ἤδη νὰ συλλογίζωμαι μήπως ἡ παρουσίαις μου πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ τὰ προαισθήματα, ἅτινα μὲ κατεῖχον ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, καὶ μ' ἔκκμηον νὰ προσδοκῶ τὴν ἐμφάνισιν τῆς μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος.

— Καὶ πῶς ἀπέβη ἡ μετὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη συνέντευξις σας; μὲ ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Χαλκομβ, καθ' ἣν στιγμὴν εισερχόμεθα εἰς τὸ σκιερὸν τοῦ κήπου μέρος. Ἦτο σήμερον περισσότερο νευρικός τοῦ συνήθους;... Μὴ κοπιᾶζετε δὲ καὶ τόσον, διὰ νὰ προετοιμάσετε τὴν ἀπάντησιν σας, κύριε Χαρτραίτ!.. Ὁ δισταγμὸς σας μὲ πληροφορεῖ. Διαγινώσκω ἐκ τῆς μίμης σας, ὅτι σήμερον ἦτο πράγματι μᾶλλον νευρικός τοῦ συνήθους, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω καὶ σας τὸ ἴδιον, δὲν σας ἐξετάζω ἐπὶ πλέον περὶ αὐτοῦ...

Διὰ τῶν ἐλιγμῶν τῆς ἀτραποῦ, ἐν ἣ ἐβαδίζομεν, ἀφικόμεθα, ἐνῶ ὠμίλει οὕτω, καὶ εὐρέθημεν ἀνεπαισθήτως ἔμπροσθεν μικροῦ περιπτέρου, κομποῦ, ξυλίνου, πικροπεροῦς τὸ σχῆμα μὲ μικροσκοπικὸν ἐλβετικὸν chalet. Ἐντὸς τοῦ μόνου δωματίου τοῦ περιπτέρου ἐκείνου, εἰς ὃ ἀνήλθομεν ἀναθάντες ὀλίγας βαθμίδας εὐρίσκειτο νεαρὰ τις γυνή. Ἰστατο ὀρθία παρὰ τινὰ ἀπερίττου κατασκευῆς τραπέζαν παρτηρούσα μετὰ προσοχῆς πρὸς τὰ ἔξω τὰς πρὸ αὐτῆς ἐκτεινομένης τοπογραφίας, φανομένης διὰ μέσου ὁπῆς ἐπιτηδείως ἀνοιχθείσης μετὰ τῶν δένδρων, ἀνδιφῶσα δὲ ἐνταῦτ' ἄρρηκτα διὰ τοῦ δακτύλου τὸ παρ' αὐτῆ κείμενον λεύκωμα. Ἦτο ἡ δεσποινὶς Φαίρλη.

Πῶς νὰ περιγράψω αὐτὴν; πῶς ν' ἀ-

ποχωρίσω τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς παρήγεν εἰς ἐμέ, ἐκ τῆς ἀνκνήσεως πάντων τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συμβάντων; πῶς νὰ ἐπανιδῶ αὐτὴν, εἶν μοι ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον, καὶ οἶκν ἐπίθουον νὰ δεῖξω εἰς τοὺς ἀνευρίσκοντας αὐτὴν εἰς τὰς σελίδας ταύτας;

Καθ' ἣν στιγμὴν γράφω, ἡ εἰκὼν, ἐν ἣ παρῆστα κατόπιν τὴν Λαύραν Φαίρλη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐν τῇ αὐτῇ στάσει, καθ' ἣν τὴν εἶδον διὰ πρῶτην φοράν, ἡ εἰκὼν αὐτῆ κεῖται ἐπὶ τοῦ γραφείου μου, καὶ ἐκ τοῦ βάθους ὅπερ ἀποτελεῖ ὁ ἀμαυρὸς ξυλίνος τοῦ περιπτέρου, ξανθὴ κόρη φέρουσα ἀπλήν ἐσθήτα ἐκ μουσελίνης, μὲ παχείας κυανῆς καὶ λευκῆς γραμμῆς, ἀποσπάται ἀκτινοβόλος ὡς ἡ ἡώς. Ζώνη ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος περιβάλλει ἐν ταῖς πτυχαῖς αὐτῆς τοὺς ὤμους τῆς, μικρὸς δὲ ἀχύρινος πῖλος, ἐστολισμένος μόνον διὰ τινῶν στενῶν ταινιῶν, καλύπτει τὴν κεφαλὴν τῆς, ἐπιχέων ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τῆς μορφῆς τῆς ἀντανάκλωσιν τινὰ ὡσεὶ ἠλέκτρον. Ἡ κόμη τῆς χρώματος ὑποξανθοῦ ὡχρωσάτου ἐξοφνίζεται σχεδὸν ἐν τῇ εἰκόνι συγχωρημένη μετὰ τῆς σκιάς τοῦ πῖλου, ἀπλούστατα δὲ κεχωρισμένη καταπίπτει ἔνθεν καὶ ἔνθεν κυματόεσσα. Αἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον χρῶμα βαθύτερον ἢ ἡ κόμη· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔχουσι τὸ γλυκὺ καὶ διαυγὲς κυανοῦ ἐκείνου χρῶμα τοῦ καλαΐδος ὅπερ οἱ ποιηταὶ συχνάκις ἐξυμνοῦσιν, ἀλλ' ὅπερ τόσον σπανίως τις ἀπαντᾷ. Θελακτικοὶ τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα, μεγάλοι, περιπαθεῖς, γαλήνιοι, ῥεμβώδεις, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνοι ὤφειλον κυρίως τὴν καλλονὴν τῶν εἰς τὴν διαυγάζουσιν ἐν τῷ βλέμματι τῶν εὐκρινέων. Ἀπέναντι τοῦ πανισχύρου αὐτῶν γούστρου, ὅπως ἐντὸς κύματος ἀποθαμβούντος φωτός, ἐξηλείφοντο καὶ τὰ ἥπτονος λόγου καλλὴ αὐτῆς καὶ αἱ ἀσήμαντοι ἀτέλειαι τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν. Μόλις διακρίνεται, ὅτι αἱ γραμμαὶ τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ προσώπου πολὺ μικραὶ καὶ πολὺ λεπταὶ οὕσαι δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς τοῦ ἀνωτέρου ὅτι ἡ ῥίς, ὡσεὶ θέλουσα νὰ διαφύγῃ τὸ γρυπὸν σχῆμα, (τὸ πάντοτε ἀποδίδον, ὅσον τέλειον καὶ ἂν εἶνε, ποῖαν τινὰ τραχύτητα καὶ ὠμότητα εἰς τὴν γυναικεῖαν μορφήν), ἔλαβεν ὑπὲρ τὸ δέον τὸ ἀντίθετον καὶ ἀπάλεσε τὴν κλασικὴν αὐτῆς εὐθύτητα· ὅτι τέλος τὰ χεῖλη, τὰ ἔχοντα ἡδυτάτην ἐκφρασιν ὅταν μειδιῶσι, πάσχουσι σπασμὸν τινὰ νευρικὸν ἀνεγείροντα ὀλίγον τι τὸ ἐν αὐτῶν ἄκρον. Εἰς μορφήν ἄλλης γυναικὸς αἱ ἐλλείψεις αὐταὶ εὐκόλως θὰ παρετηροῦντο. Ἄλλ' εἰς αὐτὴν ἀόρατόν τι νῆμα τὰς συνδέει μετὰ τῆς χαριέσεως ἀτομικότητος, εἰς ἣν ἀποδίδουσιν ὅλως ἴδιον χαρακτήρα, καὶ φαίνονται οἰονεὶ ἀναπόσπαστοι ἐκ τοῦ συνόλου, ὅπερ ζωογονοῦσιν οἱ δύο μεγάλοι ἐκείνοι καὶ ἀκτινοβόλοι ὀφθαλμοὶ.

Τῷ ὄντι ἀρὰ γε εἰς τὴν ἀτεχνόν μου εἰκόνα, ἔργον μετ' ὑπομονῆς καὶ στοργῆς ποιηθέν, διὰ τὸ ὅποιον πολλὰς εὐχαρίστους ὥρας κατέτριψα, ἀνευρίσκω πάντα

ταῦτα: Φεῦ! ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὴν νεκρὴν αὐτὴν εἰκόνα δὲν ἀνευρίσκονται αἱ λεπτομέρειαι, ἃς περιέγραψα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸν λογισμόν μου μεθ' οὗ τὴν προσβλέπω. Ἡ εἰκὼν παρῆστα ἀπλῶς καὶ μόνον νεαρὰν λεπτοφυῆ κόρη, περιβεβλημένη ἐσθήτα μὲ ἀνοικτὰ χρώματα, ἀνδιφῶσαν λεύκωμα ἐφ' οὗ προσηλοῦνται μετ' ἡρεμίας οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, καὶ ὅμως ἰδοῦ μέχρι ποῦ εἰσδύει καὶ πόσα ἀνκαλύπτει καὶ πόσον ζωηρότερον τὰ παρῆστα ὁ λογισμὸς καὶ ἡ γραφὴ τοῦ συγγραφέως! Ἡ γυνή, ἥτις πρῶτη παρέχει εἰς τὰς ἀορίστους περὶ καλλονῆς ιδέας μὲν τὴν ζωὴν, τὴν λάμψιν, τὸ ὀρισμένον σχῆμα, οὐτινος στεροῦνται, πληροὶ ἐν τῇ δικαιοῖα ἡμῶν χάσμα, ὅπερ ἠγνοοῦμεν πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς τῆς. Ἡ συμπάθεια, ἣν ἐν ἡμῖν γεννᾷ, κρύπτεται εἰς ἀπρόσιτα βάθη, εἰς ἃ ὁ λόγος, αὐτὸς εἰσέτι ὁ λογισμὸς, μόλις δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ· προέρχεται ἐκ θελήτων πολλῶν λεπτοτέρων ἐκείνων. ὣν τὸ κράτος ὑφίστανται αἱ ἡμέτεροι αἰσθήσεις καὶ ἅτινα δύναται ὅπως δῆποτε νὰ περιγράψῃ ὁ περιορισμένος ἀνθρώπινος λογος. Ἡ μυστηριώδης καλλονὴ τῆς γυναικὸς τότε μόνον φθάνει εἰς τοιοῦτο ὕψος, ὥστε νὰ καθιστᾶται ἀπερίγραπτος, ὅταν ἀνταποκρίνηται εἰς τὸ ἔτι βαθύτερον μυστήριον, τὸ κεκρυμμένον εἰς τὰ ἔγκατα ἡμῶν. Τότε καὶ μόνον ἡ καλλονὴ ὑπερβῆκει τὰ ὅρια τῆς στενῆς ζώνης, εἰς ἣν ἡ γραφὴ καὶ ὁ χρωστήρ δύναται νὰ ἐπιρρίψωσιν ἀκτῖνάς τινας φωτός.

Ἄν θέλετε νὰ φαντασθῆτε τὴν νεανίδα περὶ ἧς γράφω, ἀναμνήσθητε τὴν πρῶτην γυναῖκα, ἥτις ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ πᾶλλῃ εἰς τὸ στήθος σας ταχύτερον ἢ καρδίαν, ἀναίσθητος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τὰ θελήτρια τῶν ἄλλων γυναικῶν. Οἱ κυανοὶ, οἱ ἄγνοοι, οἱ πλήρεις ἀκαθότητος ὀφθαλμοὶ τῆς ἃς προσηλωθῶσιν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν σας, ὅπως προσηλοῦντο ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου μετὰ τοῦ ἀκατανίκητου ἐκείνου βλέμματος, οὐτινος καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ γινώσκομεν τὴν ἀξίαν. Ἡ φωνὴ τῆς ἔστω δι' ὑμᾶς ὁ ἡδυτάτος πάντων τῶν μουσικῶν ἤχων, καὶ ἃς κηλὴ τὴν ἀκοήν σας ὅπως ἐκῆλει καὶ τὴν ἰδικήν μου. Τὸ βῆμα τῆς, ὡσάκις τὴν βλέπετε κινουμένην εἰς τὰς σελίδας ταύτας, ἃς παράγει εἰς ὑμᾶς τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγε καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο, οὗ τὴν ἔρρυθμον κίνησιν ἐμέτρουον οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας σας. Ἀποδέχθητε αὐτὴν ὡς πλάσμα χμαϊρικόν τῆς ἐρώσεως φαντασίας σας, καὶ τοῦτο ἔσται τὸ κάλλιστον μέσον, ὅπως τὸ προσφιλὲς αὐτὸ φάντασμα ἀποκτῆσῃ βαθμυδὸν ἐφ' ὑμῶν τὸ αὐτὸ κράτος, ὅπερ ἡ ζωὴ ἐκείνη γυνὴ ἐκέκτητο ἐπ' ἐμοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς παρήγαγεν ἐν ἐμοὶ τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅπερ ἐπ' αὐτῆς ἔρριψα, ἐντυπώσεων γνωστῶν εἰς ὅλους, αἵτινες γεννῶνται εἰς τὰς πλείους τῶν καρδιῶν, καταπνίγονται εὐκόλως καὶ δὲν ἀνχηνῶνται μετὰ τῆς πρώτης ζέσεως, εἰμὴ παρ' ὀλιγίστοις,

ἦτο καὶ μία ἥτις σφόδρα μ' ἐτάρασσε καὶ μὲ ἀνησύχει, ἥς δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω τὸ ἀλλόκοτον καὶ ἀσύμφωνον ἀποτέλεσμα ἀπέναντι τῆς θελητικῆς ἐκείνης κόρης.

Ἀνεμιγνύετο μετὰ τῆς ζωηρᾶς συμπαιθείας, ἣν μοὶ ἐνέπνεεν ἡ ξανθὴ ἐκείνη καὶ ἐπίχρως μορφῆ. ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία τῆς, ἡ ἐλευστικὴ ἀπλότης τῆς συμπεριφορᾶς τῆς, συγκεχυμένη τις ἰδέα, ὑπαγορεύουσα μοὶ ἀορίστως ὅτι κἀτι τι ἔλειπεν. Ὅτε μὲν τὸ κενὸν τοῦτο ἐφάνετο ἐν αὐτῇ, ὅτε δὲ ἐν ἐμοί ἐσκεπτόμην ὅτι κἀτι ἔλειπεν ἐκ τοῦ μέσου, καὶ τοῦτο μ' ἐμπόδιζε νὰ ἐκτιμήσω ὅπως ἔπρεπε τὴν καλλονὴν τῆς. Κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν ἡ ἰδέα αὕτη μοὶ ἐπήρθετο ζωηρότερα εἰς τὸ πνεῦμα, ὡσάκεις ἡ δεσποινὶς Φαίρλη μὲ παρετήρει ἐν ἄλλοις λόγοις. ὅτε εἶχον πλειοτέρην συνειδησὶν τῶν θελητῶν καὶ τῆς ἀρμονίας τοῦ προσώπου τῆς, τότε κατὰ βάθος ἐταρασσόμην περισσότερο ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἔλειπε κἀτι τι, κἀτι τι ὕπερ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὀρίσω. — Ἀτελές! ἀτελές! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν ἀκαταπαύστως. Καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀνακαλύψω τί ἔλειπε καὶ τίνι τρόπῳ ἠδύνετο νὰ διορθωθῇ.

Ἐνεκα τῆς ἀλλοκότου ταύτης ἰδιοτροπίας τῆς φαντασίας (οὕτω τὴν ἐχαρακτήρισα ἐν ἀρχῇ), δὲν εἶχα πλήρη ἀταραξίαν κατὰ τὴν πρώτην μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Φαίρλη συνέντευξιν. Εἰς τὰς ὀλίγας λέξεις δι' ὧν μ' ἐδεξιώθη, ἀπαντῶν μὲν μόλις κατώρθωσα νὰ τῇ ἀποτεινῶ τυπικὰς τινὰς φιλοφρονήσεις. Παρατηρήσασθε τὸν δισταγμὸν μου καὶ ἀποδίδουσα αὐτὸν εὐλόγως εἰς παροδικὴν συστολήν, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀείποτε ἐτοιμὴ καὶ ἀπαθὴς, ἀνέλαβεν αὐτὴ νὰ διευθύνῃ τὴν συνδιάλεξιν.

— Βλέπετε, κύριε Χαρτράιτ, μοὶ εἶπε, δεικνύουσα μοὶ τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης λεύκωμα καὶ τὴν λεπτοφυῆ χεῖρα τῆς νεανίδος, ἥτις ἀνεζήτει ν' ἀνεύρη λευκὴν τινα σελίδα, ὁμολογῆσατε ὅτι εὑρετε τὸ πρότυπον τῆς ἐπιμελοῦς μαθητρίδας. Μόλις ἔμαθεν ὅτι ἐγκατέστητε εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἔλαβεν ἀμέσως τὸ τετράδιον τῶν ἰχνογραφιῶν τῆς καὶ σταθεῖσα πρὸ τῶν εἰκόνων τῆς φύσεως, ἀνυπομῶνως ἀνακίμενε νὰ τεθῇ ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη μὲ τὴν συνήθη τῆς ἰλαρότητας ἀφῆκεν ἐλαφρὸν γέλωτα, φωτίσαντα τὴν χαρίεσσαν μορφήν τῆς, ὡς ἀκτὶς τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ἡλίου τοῦ ἀκτινοβολοῦντος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ὑπερῆν ἡμῶν.

— Δὲν ἀποδέχομαι ἐπαινον ὅστις δὲν μοὶ ἀνήκει, εἶπεν, ἐνῶ οἱ κυνοῖ, διαυγεῖς καὶ εἰλικρινεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφέροντο ἐναλλάξ ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ εἰς ἐμέ. Ὅσον καὶ ἂν μοὶ ἀρέσκη ἡ ζωγραφικὴ, γινώσκω ὅμως ὅτι ἡ ἰκανότης μου εἶνε ἐλαχίστη καὶ ἐπομένως μᾶλλον φοβοῦμαι παρὰ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναρχίσω τὰ μαθήματα. Τώρα, ὅτε ἔμαθα ὅτι ἐγκατέστητε ἐδῶ, κύριε Χαρτράιτ, ἰδοὺ, ἤρχισα νὰ ἐπιθεωρῶ τὴν συλλογὴν τῶν ἰχνογραφημάτων μου, καθῶς ἐμελέτων,

ὅτε ἦμην πολὺ μικρὰ, τὰ μαθήματά μου, καὶ ἥσθάνομην μέγαν φόβον μήπως δὲν εἰξενύρω λέξιν.

Ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ὁμολογίαν ταύτην μετ' ἀφελείας εἰλικρινοῦς, ἔλαβε τὸ λεύκωμα καὶ ἐνέμεινε ἐν τῇ σοβαρᾷ στάσει, ἣν ἀναλαμβάνει τὸ παιδίον ἐτοιμαζόμενον νὰ καταγείνη εἰς τὸ μάθημά του. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, μὲ τὴν συνήθη ἀνυπόκριτον καὶ τραχεῖαν ὀπωσοῦν συμπεριφορὰν τῆς, διέκοψεν ἀποτόμως τὴν διάκριαν τῆς δυσκόλου ἐκείνης δι' ἡμᾶς καταστάσεως.

— Εἶτε καλὰ εἶνε, εἶτε κακὰ, εἶτε μέτρια εἶνε, εἶπε, τὰ ἰχνογραφήματα τοῦ μαθητοῦ, πρέπει ἀφευκτως νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν φοβερὸν ἔλεγχον τοῦ διδασκάλου. Ἄκουσε ὅμως, Λαύρα! ἂν πράλαθωμεν μαζὺ μας εἰς τὴν ἀμαξίαν τὸν κύριον Χαρτράιτ, ἕνεκα τῶν τιναγμῶν καὶ τῶν ἀκαταπαύστων διακοπῶν, ἃς θὰ ὑποστῇ, θὰ τὰ ἴδῃ καὶ θὰ τὰ κρίνῃ μὲ ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις. Ἄν κατορθώσωμεν, χάρις εἰς τὸν περίπατον αὐτὸν τὸν ἐφ' ἀμαξίας, νὰ τὴν κάμωμεν νὰ μὴ διακρίνῃ τὴν διαφορὰν μετὰ τῆς πραγματικῆς φύσεως, οἶκν θὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ἀπὸ τῆς ἀνυπάρχου φύσεως οἶκν θὰ τῷ δεικνύωσιν αἱ ἰχνογραφίαι μας, ἄλλο τι δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του παρὰ νὰ μᾶς ἐπιδραφεύσῃ ἐπαίνους καὶ θὰ διαφύγωμεν τοιοῦτοτρόπως διὰ μέσου τῶν σοφῶν δακτύλων του, χωρὶς ν' ἀπολέσωμεν οὔτε ἐν πτερὸν ἐκ τῶν πτερυγῶν, ἃς ἀρέσκειται ἐπιδεικτικῶς νὰ ἐκτείνῃ ἡ ματαιοδοξία μας.

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος Χαρτράιτ δὲν θὰ μοὶ ἀποτεινῇ κανένα ἔπαινον, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φαίρλη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμεθα ἐκ τοῦ περιπτέρου.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, ποῦ στηρίζετε τὴν τοιαύτην ἐλπίδα; ἠρώτησα.

— Διότι ἔχω ἀπόφασιν νὰ ἐκλάβω ὡς ἀληθῆ κατὰ γράμμα πάντα ὅσα θὰ μοὶ εἴπητε, ἀπήντησεν ἀφελῶς.

Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων μοὶ παρεῖχε τὴν κλειδα πρὸς ἐντελῆ ἐξήγησιν τοῦ χαρακτήρος τῆς, πλήρους γενναϊοφρονος ἐμπιστοσύνης ἀπορροεύσης ἐκ τῆς ἰδίης εἰλικρινείας. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀμυδρῶς μόνον συνησθάνθη τοῦτο, ἀλλὰ νῦν ἔχω ἀποκτήσει τελείαν ἐκ πείρας πεποιθήσιν.

Ἀφοῦ παρελάβομεν καὶ τὴν κυρίαν Βέξευ, ἐγειράντες αὐτὴν ἐκ τῆς ἔδρας ἐν ἡ ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ ἐρήμου ἐστιατορίου, ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμαξίας, διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν τὸν συμφωνηθέντα περίπατον. Ἡ γηραιὰ παιδαγωγὸς καὶ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ κατεῖχον τὰς δύο ὀπισθεν θέσεις, ἀντικρὺ δὲ αὐτῶν ἐκαθήμεθα ἡ δεσποινὶς Φαίρλη καὶ ἐγώ, κρατῶν ἀνοικτὸν τὸ λεύκωμα, ὕπερ τέλος μοὶ ἐδόθη πρὸς ἐξέτασιν. Πᾶσα σοβαρὰ κρίσις ἐπὶ τῶν σχεδίων ἐκείνων, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἦμην διατεθειμένος νὰ προῶ εἰς τοιαύτην, θὰ ἐναυάγει ἀπέναντι τῆς σταθερᾶς ἀποφάσεως τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, τοῦ νὰ βλέπῃ μόνον τὴν γελοῖαν ὄ-

ψιν καὶ νὰ δεικνωμῆ τὴν καλλιτεχνίαν ἢ τοῦλάχιστον τὰ προύοντα αὐτῆς, ἄτινα παράγουσιν οἱ ἐρασιτέχναι, οἷον αὐτῆ, ἡ ἀδελφὴ τῆς καὶ ἐν γένει ὄλκι αἱ κυρίαί. Πολλῶ καλλίον ἐνθυμούμαι τὴν συνομιλίαν τῆς παρὰ τὰ ἰχνογραφήματα, ἐφ' ὧν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτα μηχανικῶς τὸ βλέμμα. Τὰ μέρη ἰδίως ἐκείνα τῆς συνομιλίας, εἰς ἃ μετεῖχε καὶ ἡ δεσποινὶς Φαίρλη, ἀπέμειναν τόσον ζωηρῶς ἐντυπωμένα εἰς τὴν μνήμην μου, ὥστε ἠδυνάμην νὰ τὰ ἐπαναλάβω σήμερον, ὡς νὰ τὰ εἶχα ἀκούσει μόλις χθές.

Ναί!.. ὁμολογῶ ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης ἡμέρας τόσον γόητρον ἀπέκτησεν ἡ παρουσία τῆς ἐπ' ἐμοῦ, ὥστε ἐλησμόνησα παντελῶς ὅποια ἦτο ἡ μετὰ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης σχέσις. Καὶ αὐταὶ αἱ πλέον ἀσημαντοὶ ἐρωτήσεις, ἃς μοὶ ἀπηύθυνεν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς μολυβδίδος καὶ τὴν ἀνάμιξιν τῶν χρωμάτων, καὶ αὐταὶ αἱ λεπτόταται μεταβολαὶ ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς, οἵτινες κατὰ πᾶσαν στιγμὴν προσηλοῦντο ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου μετὰ φλογερᾶς ἐπιθυμίας νὰ μάθωσι πᾶν ὅ,τι ἦμην ὑποχρεωμένος νὰ τὴν διδάξω, προσεῖλκυον τὴν προσοχὴν μου περισσότερο ἀπὸ τὰς τοποθεσίας, ὧν ἐν τῷ μέσῳ περιεφερόμεθα, ἢ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐναλλαγὰς τοῦ φωτός καὶ τὰς σκιὰς ἐπὶ τῆς ἀνίσου ἐπιφανείας τῶν ἐκτεταμένων τελεμάτων, καὶ τῶν ὀμαλῶν στρωμάτων τῆς παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀμμου.

Ὁ περίπατος διήρκεσε τρεῖς περίπου ὥρας, μεθ' ἃς ἡ ἀμαξία ἐπανήγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἔπαυλιν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄφησα τὰς δεσποινίδας νὰ συμφωνήσωσι μετὰ τῶν, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς τοποθεσίας ἣν ἔμελλον νὰ ἰχνογραφῆσωσιν, ἐπὶ παρουσίᾳ μου, τὸ ἀπόγευμα τῆς μεθεπομένης ἡμέρας. Ὅτε αὐταὶ ἀπεσύρθησαν νὰ ἐνδυσθῶσι, μέχρις ὅτου ἤθελε παρατεθῆ τὸ δεῖπνον, ἐγὼ δὲ εὐρέθη μόνος ἐντὸς τοῦ μικροῦ σπουδαστηρίου μου, ἡσθάνθη αἰφνῶς τὴν φαιδρότητά μου ἀποιχομένην. Ἡμην ἀδιάθετος, δυσηρεστημένος μὲ τὸν ἐαυτὸν μου, χωρὶς νὰ γνωρίζω ἀκριβῶς διατί. Ἴσως ἡ συνειδήσις μου μὲ ἤλεγχε διὰ πρώτην φορὰν, ὅτι μετέσχον τῆς διασκεδάσεως τοῦ περιπάτου μᾶλλον ὡς ξενιζόμενος παρὰ ὡς διδάσκαλος τῆς ἰχνογραφίας. Ἴσως κατερχόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας, ἣν ἀνωτέρω ἀνέφερα, ὅτι ἔλειπε κἀτι τι εἶτε εἰς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη εἶτε εἰς ἐμέ, ἐμποδίζον νὰ διαγνώσωμεν ἀλλήλους, νὰ ἐννοήσωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἐπομένως ἡσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν, ὅτε ἦλθεν ἡ στιγμὴ τοῦ δεῖπνου, καὶ παραιτῶν τὴν μόνωσίν μου κατήλθον εἰς τὴν ἀνακείμευσάν με οἰκογενειακὴν ὀμήγηριν.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν ἐξεπλάγην διὰ τὴν διαφορὰν καὶ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ ἐσπερινοῦ καλλωπισμοῦ τῶν τριῶν ἐκείνων γυναικῶν. Ἐνῶ ἡ κυρία Βέξευ καὶ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἦσαν πλουσίως ἐνδεδυμένοι, ἐκάστη κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἡλικίας τῆς, ἡ πρώτη δι' ἐσθῆτος ἐκ λειοσφαικοῦ φαίου, ἔχοντος ἀργυροχρόους

ἀντανακλάσεις, ἡ δευτέρα δὲ δι' ἐσθῆτος ὑποκιτρίνου χρώματος, τότεν ἀρούζοντος εἰς τὴν μελαγχρινὴν ὄψιν καὶ τὴν μαύρην κόμην, ἡ δεσποινὴς Φαίρλη ἀπεναντίας ἔφερε ἀπείριστον ὑπὲρ τὸ δέον ἴσως μάλιστα ἐνδυμασίαν, ἐσθῆτα δηλαδὴ ἐκ λευκῆς μουσελίνης ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου κεντήματος ἢ ἄλλου στολισμοῦ. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ λευκότης τῆς ἐσθῆτος ἦτο ἄσπιλος, ὅτι ἤρμουζεν εἰς αὐτὴν θαυμασιῶς, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἦτο ἐνδυμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ περιβληθῆ ἢ σύζυγος ἢ ἡ θυγάτηρ ἀπόρου τινός, καὶ ἂν τις ἐπρόκειτο νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς περιβολῆς, θὰ τὴν θεωροῖ πτωχοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς παιδαγωγοῦ τῆς. Βραδύτερον, ὅτε ἠδυνήθη νὰ γνωρίσω κάλλιον τὸν χαρακτήρα τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, ἐβεβιχίωθην ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ αὐτῆ ἀπλότης προήρχετο ἐκ τῆς φυσικῆς λεπτότητος καὶ εὐγενείας τῶν αἰσθημάτων τῆς, ἐκ τῆς ἀποστροφῆς ἦν τῇ ἐνέπνευε πᾶν ὅ,τι ὅπωςδήποτε ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἐπίδειξις τοῦ πλούτου τῆς.

Μετὰ τὸ πέραν τοῦ δείπνου ἐπανάλθωμεν ὁμοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἄν καὶ μισομένη τὴν διαγωγὴν τοῦ νοήμονος ἐκείνου μονάρχου, ὅστις κατεδέχθη νὰ σηκώσῃ τὸν χαμκι πεσόντα χρωστήρα τοῦ Τιτιανού, ἡ δεσποινὴς Φαίρλη διέταξε τὸν οἰκονόμον αὐτῆς νὰ μοὶ χορηγήσῃ τὸν οἶνον, ὃν ἤθελον προτιμήσει νὰ πῶ μετὰ τὸ δείπνον, ἔσχον ἐν τούτοις τὴν γενναϊότητα ν' ἀντιστῶ εἰς τὸν περρασμὸν τῆς προσφορᾶς, καὶ ἀντὶ νὰ καθήσω ἐνθρονισμένος ὑπερφάνως, ἀλλὰ μόνος ἔμπροσθεν συλλογῆς φιαλῶν ἐκλεκτοῦ οἴνου, ἐζήτησα παρὰ τῶν κυριῶν τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῶ ἐκ τῆς τραπέζης ταυτοχρόνως μετ' αὐτῶν, ὅπως πράττουσι συνήθως οἱ εὐῆγμένοι ξένοι, καὶ τὴν συνήθειαν ταύτην ἠκολούθησα καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ διαμονῆς μου.

Ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ εἰσῆλθωμεν, ὅπως διέλωμεν τὰς ὑπολοίπους τῆς ἐσπέρας ὥρας, κειμένη εἰς τὸ ἰσόγειον εἶχε τὴν αὐτὴν ἔκτασιν καὶ τὸ αὐτὸ σχῆμα τοῦ ἐστιατορίου. Εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτῆς ἔκειντο μεγάλαι ὑλόφρακτοι θύραι, δι' ὧν ἡ αἴθουσα συνεκοινῶνει μετὰ τοῦ εὐρέος ἀνδῆρου ἐστολισμένου καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος δι' ἀνοδοχείων μετὰ σπινῶν ἀνθέων, προερχομένων ἐκ τοῦ θερμοκηπίου τῆς ἐπαύλεως. Αἱ γλυκεῖαι καὶ ἀμφίβολοι λάμψεις τοῦ λυκαυγυῶς κτήρηγοντο ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ βαθμιδῶν συνεχέοντο ἀποσβεσνόμενα τὰ ἔξω ζωηρὰ χρώματα διὰ τῶν ἀνοικτῶν δὲ θυρῶν ἔφθανον μέχρις ἡμῶν αἱ εὐωδία, ἃς ἀποπνέουσι τὰ ἄνθη κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός. Ἡ ἀγαθὴ κυρία Βέζεῦ, πάντοτε πρώτη εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ θέσιν καὶ νὰ καθῆται, ἐκαθέσθη ἐπὶ εὐρυχώρου ἔδρας κειμένης εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ἐκαθέσθη εἰς αὐτὴν ἀνέτως προετοιμαζομένη νὰ βυθισθῆ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τελείου ὕπνου. Ἡ δεσποινὴς Φαίρλη τῇ αἰτήσῃ μου ἐτοποθετήθη

παρὰ τοῦ κλειδοκρυμβάλου. ἐνῶ δ' ἐγὼ μετέβαινον νὰ καθῆσω πλησίον τῆς, εἶδα τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ἀποσυρομένην εἰς τὸ βάθος ἐνός τῶν παραθύρων, διὰ νὰ ἐξυκολούθησῃ ὑπὸ τὰς ὑστάτας λάμψεις τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας τὰς ἐρεῦνας τῆς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τῆς μητρὸς τῆς.

Πῶς ἡ οἰκιακὴ ἐκείνη σκηνή, ἡ ἡσυχος ἐκείνη αἰθούσα ἀναπνεύεται με ἀκριβειαν εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνῶ χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας! Ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἐκαθήμην, ἠδυνάμην νὰ βλέπω τὸ εὐχαρὶ ἀνάστημα κατὰ τὸ ἡμισυ φωτιζόμενον καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμισυ κεκρυμμένον ἐν τῇ σκιᾷ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, κυπτούσης καὶ ἐξεταζούσης τὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς σωρείαν τῶν ἐπιστολῶν. Ἐγγύτερον ἐμοῦ ἡ ξανθὴ μορφή τῆς κυμβάλιστρικῆς διεγράφετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀόριστος, καθόσον τὸ ἐν τῇ αἴθουσῃ φῶς βαθμιδῶν ἠλαττοῦτο. Ἐξῶ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τῶν ἀνθέων τὰ συμπλέγματα καὶ τὰ κυρτὰ κλαδία τῶν ὀσμνοειδῶν φυτῶν ἐκινουῦντο τόσον ἡρέμα ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν πνοὴν τῆς ἐσπερινῆς αὔρας, ὥστε ὁ θρούς αὐτῶν δὲν ἔφθνε μέχρι τῆς ἀκοῆς μας. Τὸ στερέωμα ἦτο ὅλως ἀνέφελον, καὶ ἤδη πρὸς τὸ ἀντολικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος ἤρχιζε νὰ προβῆλῃ ἡ μυστηριώδης ἠὼς τοῦ φωτός τῆς σελήνης. Συναισθημά τι ἐνδόμυχον εἰρήνης καὶ ἀπρομονώσεως, καταπράυνον πᾶσαν σκέψιν καὶ πᾶσαν ἐν τῷ στήθει ἀνησυχίαν, ἐβύθιζε τὴν ψυχὴν εἰς ἔκστασιν, παραφέρον αὐτὴν μακρὰν τοῦ κόσμου. Ἡ ἀρωματώδης γαλήνη, ἣν ἡ μειωσις τοῦ φωτός καθίστα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν βαθυτέραν, ἐπεπλανᾶτο ἐφ' ἡμῶν ἔτι μᾶλλον θωπευτικῆ, ὅτε αἴφνης ἐκ τοῦ κλειδοκρυμβάλου ἀνεδόθησαν αἱ γλυκεῖαι καὶ ἐπουράνιοι μελωδίαί τοῦ Μόζαρτ. Οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι τὴν μαγικὴν ἐκείνην ἐσπεριδα, καθ' ἣν εἶδα καὶ ἠκούσα ὅλα ταῦτα!..

Ἐμένωμεν σιωπηλοὶ ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν ἣν εἶχεν ἐκλέξει· ἡ κυρία Βέζεῦ ἐξηκολούθει νὰ ὑπνώτῃ, ἡ δεσποινὴς Φαίρλη ἐξηκολούθει νὰ κρούῃ τὸ κλειδοκρυμβάλον, ἡ δὲ δεσποινὴς Χάλκομβ ἐξηκολούθει ν' ἀναγινώσκῃ, ἕως ὅτου τὸ φῶς ἔλειπε πικτελῶς. Ἡ σελήνη ἐν τοσούτῳ εἶχεν ἀνκτεῖλει, καὶ ἀφοῦ ἐφώτισε τὸ ἀνδῆρον, ἔρριπτε τὴν μυστηριώδη αὐτῆς λάμψιν πλαγίως εἰς τὴν ἐσχάτην τῆς αἰθούσης, καὶ ἡ λάμψις αὕτη, ἡ διαδεχομένη τὸ ἀμυρὶν λυκόφως, τοσούτον ὥραία μᾶς ἐφάνη, ὥστε ὁμοφώνως διετραχάμεν τὸν θεράποντα ἃς παραλάβῃ πάλιν τὰς λυχνίας, ἃς κατὰ καθῆκον εἶχε κομίσει, καὶ εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν ἀπέμεινε τὸ σκόφως, ὅπερ ἀμυδρῶς διέκοπτεν ἡ λάμψις τῶν δύο παρὰ τὸ κλειδοκρυμβάλον ἀνημμένων κηρίων.

Ἡ μουσικὴ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μίαν εἰσέτι ὥραν ἀκολούθως περκακινηθεῖσα ἐκ τῆς ὥραιας εἰκόνας, ἣν παρίστα τὸ ἀνδῆρον φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἡ δεσποινὴς Φαίρλη ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ, ἐγὼ δὲ ἔσπευσά νὰ τὴν συνοδεύσω. Ἡ δε-

σποινὴς Χάλκομβ, ἣτις ἠλλάξε τὴν θέσιν τῆς ἀφότου εἶχον ἀναφθῆ τὰ κηρία τοῦ κλειδοκρυμβάλου, ἐκάθητο παρ' αὐτὸ ἐπὶ χαμηλοῦ σκίμποδος ἐξυκολουθούσα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς. ἐφάνετο δὲ τοσούτον προσηλωμένη εἰς τὴν νυκτὴν ἀσχολίαν τῆς, ὥστε οὔτε κἂν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἐξοδὸν μας.

Εὐρισκόμεθα μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου παρὰ τὴν θύραν ἐγγὺς ἀλλήλων, ἡ δὲ δεσποινὴς Φαίρλη τῇ συμβουλῇ μου προσέδενε τὸ λευκὸν μανδήλιόν τῆς περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, ὅτε αἴφνης ἠκούσα τὴν φωνὴν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, φωνὴν ἣς ὁ τόνος μοὶ ἐφάνη σοβαρώτερος, ἐκφραστικώτερος ὅλως ἀνόμοιος πρὸς τὸν συνήθη, προφέρουσαν διὰ μιᾶς τὸ ὄνομα μου.

— Κύριε Χερτράιτ, ἔλεγε, δὲν ἔρχεσθε μίαν στιγμὴν; Ἐγὼ ἀνάγκην νὰ σᾶς ὀμιλήσω.

Εἰσῆλθον περκακίμω εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὸ κλειδοκρυμβάλον ἔκειτο εἰς τὸ μέσον περιπυτῆς αἰθούσης ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοίχου. Παρὰ τὴν μίαν ἄκραν αὐτοῦ, τὴν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένην τοῦ ἀνδῆρου, ἐκαθήτο ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ ἔχουσα ἀκριβῶς ἐπιστολάς, διεσπαρμένως ἀναμῖξ ἐπὶ τῶν γονάτων, κρατοῦσα δὲ μίαν εἰς τὴν χεῖρα ἣν ἔφερε πλησίον τοῦ φωτός τοῦ κηρίου. Εἰς τὴν ἀντίθετον ἄκραν εὐρίσκετο θρανίον, ἐφ' οὗ ἐκάθησα, ἐν τοιαύτῃ δὲ εὐρισκόμενος θέσει, οὐ μακρὰν τῆς θύρας, ἠδυνάμην νὰ βλέπω ἐξαίρετα τὴν δεσποινίδα Φαίρλη περιπατοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἰσάκεις διήρχετο πρὸ τῆς ἀνοικτῆς θύρας.

— Λάβετε τὸν κόπον ν' ἀκούσητε τὰς τελευταίας περιόδους τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, μοὶ εἶπεν ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ· θὰ μοὶ εἴπητε κατόπιν ἂν αὐταὶ συντελώσι κάπως εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς παρὰ τὸ Λονδίνον περκαδόζου συναντήσεώς σας. Ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται παρὰ τῆς μητρὸς μου πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη, δευτερον σύζυγόν τῆς, ἐγράφη δὲ πρὸ ἑνδεκά ἢ δωδεκά ἐτῶν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φαίρλη μετὰ τῆς ἑτεροθαλοῦς ἀδελφῆς μου Λαύρας ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη κατόικουν εἰς τὴν ἐπαυλὴν ταύτην. Ἐγὼ ἀπουσίαζον τότε, διότι ἐσπούδαζον εἰς τὴν παρθεναγωγείων τῶν Παρισίων.

Ἡ φυσιογνωμία καὶ ἡ λαλιὰ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἐνῶ μοὶ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, ἐξέφραζε ζωηρότητα, ἴσως δὲ, καθὰ μοὶ ἐφάνη, καὶ ἐνδόμυχόν τινα παραχίν. Καθ' ἣν στιγμὴν, πρὶν ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, προσήγγιζε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ φῶς τοῦ κηρίου, ἡ δεσποινὴς Φαίρλη διήλθε πρὸ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, ἔρριπεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ βλέπουσα ἡμᾶς ἀπεσοχλημένους ἐξηκολούθησε βραδέως τὸν περίπατόν τῆς. Ἴδου τί ἐν ἀρχῇ μοὶ ἀνέγνωσεν ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ.

«Θὰ σὲ βράνω ἴσως, ἀγαπητέ μου Φίλιππε, ποιούμενη λόγον ἀκατακτάστως

περὶ τοῦ σχολείου μου καὶ τῶν μαθητῶν του. Ἀπόδος ὅμως τὸ σφάλμα, σὲ παρακλῶ, εἰς τὴν ὀπωσοῦν ὀχληρὰν μονοτονίαν τοῦ ἐν Λίμμεριτζ βίου. Ἄλλως τε τὴν φορὰν ταύτην ἔχω καὶ τι νέον νὰ σοὶ ἀναγγείλω, σχετικῶς πρὸς μίαν μαθητρίαν νεωστειείσελθοῦσαν εἰς τὸ σχολεῖον.

« Γνωρίζεις τὴν γηραιὰν κυρίαν Κέμπ, τὴν διατηροῦσαν τὸ κυριώτερον ἐδῶ ἐμπορικὸν κατάστημα; Μάθε λοιπόν, ὅτι ὁ ἰατρός δὲν ἔχει πλέον καμμίαν ἐλπίδα περὶ αὐτῆς, καὶ ἡ ζωὴ της σβύνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἡ μόνῃ συγγενῆς τὴν ὅποιαν ἔχει, μία ἀδελφὴ της, ἀφίκετο τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, διὰ νὰ τὴν νοσηλεύσῃ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦλθε κατ' εὐθείαν ἐκ Χαμφίαρ, καλεῖται δὲ κυρία Κάδερικ. Πρὸ τεσσαρῶν ἡμερῶν ἡ κυρία Κάδερικ ἦλθε πρὸς ἐμέ, ἔχουσα μετ' αὐτῆς καὶ τὸ μονογενὲς τέκνον της, χαριέστατον θυγάτριον, κατὰ ἓν ἔτος περίπου μεγαλύτερον τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τὴν προσφιλῆ μας Λαύραν.»

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἀναγινώσκουσα ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν, ἡ δεσποινὶς Φαίρλη διήλθε πάλιν πρὸ τῆς θύρας περιφερομένη ἐπὶ τοῦ ἀνδρῆου. Ὑπετονθόρυζε κατ' ἰδίαν μίαν τῶν μελωδιῶν, ἃς εἶχεν ἐκτελέσει πρὸ ὀλίγου ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀνέμεινε νὰ περῆθῃ ἡ ἀδελφὴ της καὶ ἐπανέλαθε τὴν ἀνάγνωσιν.

« Ἡ κυρία Κάδερικ εἶνε γυνὴ ἔχουσα καλοὺς τρόπους καὶ ἐξωτερικὸν καλόν, γυνώσκουσα νὰ ἐμπνέῃ σέβας. Δὲν εἶνε νέα, ἀλλ' οὔτε γραικῆ, διασώζει δὲ ἀκόμη τὰ ἔχνη καλλονῆς τινος, ἥτις βεβαίως δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἔκτακτος. Εἰς τοὺς τρόπους της ὅμως καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν της ὑπάρχει καὶ τι ὅπερ μὲ κάμνει ν' ἀμυχανῶ καὶ μὲ ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν. Διατηρεῖ ἄκραν ἐπιφύλαξιν καὶ ἀπόλυτον μυστικότητα, ὡς πρὸς τὸ παρελθόν αὐτῆς, ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ της δὲ ὑπάρχει καὶ τι, ὅπερ δὲν δύναμαι καλῶς νὰ ὀρίσω, ὅπερ ὅμως μὲ κάμνει νὰ υποθέσω ὅτι ἔλεγχός τις ἢ βάρος οὐδὲποτε ταράσσει τὴν συνειδήσιν της. Θὰ τὴν ἀπεκάλει τις ἰσὼν μυστήριον. Ἐν τούτοις ἡ αἰτία, δι' ἣν ἦλθεν εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ, εἶνε ἀπλουστάτη. Ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ Χαμφίαρ, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ νοσηλεύσῃ τὴν ἀδελφὴν της κυρίαν Κέμπ, ἠναγκάσθη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς τὸ τέκνον της, μὴ ἔχουσα τίνα εἰς ὃν νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ. Ἡ κυρία Κέμπ ἐνδέχεται ν' ἀποθάνῃ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας· ἐνδέχεται ὅμως καὶ νὰ ζήσῃ ἀκόμη βίον ἐπιθάνατον ἐπὶ πολλοὺς ἀκόμη μῆνας· ἡ δὲ κυρία Κάδερικ ἦλθε νὰ μὲ παρακλῆσῃ ὅπως ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἄννα ἐπωφεληθῇ τῶν παραδιδόμενων εἰς τὸ σχολεῖόν μας μαθημάτων, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι τὸ κοράσιον μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Κέμπ θ' ἀπεσῶρετο καὶ θ' ἀνεχώρει μετὰ τῆς μητρὸς της. Συγκάτενευσα ἀμέσως, ὅτε δὲ ἐξῆλθον ἐκ Λαύρα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν καθημερινόν μας περίπατον, παρελάβομεν καὶ ὠδηγήσαμεν εἰς τὸ σχολεῖον ἀπὸ τῆς σήμερον τὸ κο-

ράσιον, τὸ ὅποιον ἔχει ἡλικίαν ἑνδεκαετῶν.»

Ἐκ νέου τὸ ἡμερον καὶ ἀπαστρέπτον ἕνεκα τῆς λευκῆς περιβολῆς φάντασμα τῆς δεσποινίδος Φαίρλη διήλθε πρὸ τῆς θύρας. Τὸ χάριεν πρόσωπόν της, περιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ λευκοῦ μανδηλίου τοῦ ὑπὸ τὸν πῶγωνα δεδεμένου, ἀνεμίμησκε τὰς μοναχὰς τοῦ μεσαιῶνος. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀνέμεινε καὶ πάλιν νὰ περῆθῃ καὶ τότε μόνον ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν της.

«... Συνέλαβα, Φίλιππε, ζωερὴν συμπάθειαν πρὸς τὴν νέαν ταύτην μαθητρίαν μου, τὸ αἴτιον δὲ αὐτῆς θὰ μάθῃς εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ της δὲν μοι ἔδωκε περὶ τῆς κόρης της πλείονας πληροφορίας, ἀφ' ὅσας μοι εἶχε δώσει περὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, ἀνεκάλυφα ἐγὼ — καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης ἐξετάσεως εἰς ἣν τὴν ὑπέβλασα — ὅτι ἡ διάνοια τῆς ἀτυχοῦς μικρῆς δὲν ἦτο ἀνεπτυγμένη ἀνολόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν της. Ἄφου ἐβεβιαιώθην περὶ τούτου, τὴν ὠδηγήσα εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐκεῖ δὲ χωρὶς νὰ τῇ δώσω νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, προσεκάλεσα τὸν ἰατρὸν διὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ, νὰ τὴν ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μοι εἴρῃ τὴν γνώμην του. Ἡ γνώμη τοῦ ἰατροῦ εἶνε ὅτι, προϋούσης τῆς ἡλικίας ἐνδέχεται νὰ ἐπέλθῃ ἀνάπτυξις διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ ἐν αὐτῇ· προσέθηκεν ὅμως ὅτι εἶνε σπουδαίωτατον νὰ ἐξασκῆται ἐπιτήρησις τις ὡς πρὸς τὴν ἐκπαίδευσίν της, καθότι ἡ ἐξικρητικὴ βραδυτῆς μεθ' ἧς ἀντιλαμβάνεται τῶν διαφορῶν ἰδεῶν συνδέεται μετ' ἐπίσης ἐκτάκτου καὶ στερεῆς διατηρήσεως τῶν ἰδεῶν τούτων εἰς τὸ πνεῦμά της. Μὴ νομίσῃς δ' ἐκ τούτων, μὲ τὸν συνῆθη σου ἐσπευσμένον τρόπον τοῦ κρίνειν τὰ πράγματα, ὅτι συνέλαβα συμπάθειαν πρὸς πλάσμα ἡλίθιον. Ἡ ταλαιπώρος μικρὰ Ἄννα Κάδερικ εἶνε κοράσιον ἀγαθωτάτης φύσεως πλήρες στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης. Λέγει τὰ πλεον ἀπροσδόκητα πράγματα, τὰ ἐμποιοῦντα τὴν μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν, ὡς θὰ δυνηθῆς νὰ κρίνῃς ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, μεθ' ἐτοιμότητος, μετὰ φυσιογνωμίας ἐκθάμβου, τεταραγμένης, παραγούσης ἀλλόκοτον αἰσθησίν. Εἶνε εὐπρεπῶς καὶ μετὰ καθαρότητος ἐνδεδυμένη, ἀλλ' ἡ ἐνδυμασία της ἐν τούτοις ἐλέγχει παντελῆ ἔλλειψιν φιλοκαλίας καὶ ἐξ αἰτίας τῶν χρωμάτων καὶ ἐξ αἰτίας τῆς κατασκευῆς. Διὸ ἀπὸ τῆς χθῆς ἀπεφάσιμα νὰ ἐπιδορθώσω μερικὰ παλαιὰ λευκὰ φορέματα καὶ λευκοὺς πῆλους τῆς ἀγαπητῆς μας Λαύρας, καὶ τῇ τὰ ἐδώρῃς νὰ τὰ φορῇ, παραστήσασα ἅμα, ὅτι εἰς τὰ ξαθὰ ὡς αὐτὴν κοράσια, τὸ λευκὸν φόρεμα ἀρμόζει κάλλιον ἄλλου π. κ. τ. ε. Πρὸς στιγμήν ἐδίστασε καὶ ἔστη ἀμυχανοῦσα ἔπειτα ἠρῆθῃ, καὶ ἔδειξεν ὅτι ἐνόει. Ἡ μικρὰ χεῖρ της ἀνεζήτησε τὴν ἰδικὴν μου καὶ ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς ἀσπασμόν, μὲ τρόπον συγκινητικώτατον, Φίλιππε! — Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, εἶπεν, ἀπὸ τοῦδε μόνον λευκὰ ἐνδύματα θὰ φέρω. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κυρία, θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, καὶ ὅταν θὰ

ἦμαι μακρὰν καὶ δὲν θὰ σὰς βλέπω, θὰ συλλογίζωμαι τοῦλάχιστον ὅτι πράττω καὶ τι ἀρεστὸν εἰς ὑμᾶς. — » Καὶ ἰδοὺ μικρὸν δεῖγμα τῶν παραδόξων λόγων, οὓς προφέρει ἐνίοτε μετὰ πολλῆς χάριτος! Ταλαιπώρος ἀγαθὴ κόρη! Ἐξ ἀπόφρασιν, πρὶν ἀναχωρήσῃ, νὰ τὴν ἐφοδιάσω μὲ ἀρκετὰς κομψὰς λευκὰς ἐσθῆτας καταλλήλως κατασκευασμένας, διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιῇ καὶ ὅταν ἀναπτυχθῇ.»

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ περατώσασα τὴν ἀνάγνωσιν, ὀρθίᾳ ἄνωθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου μὲ ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ἡ γυνὴ τὴν ὅποιαν συνητήσατε εἰς τὴν λεωφόρον σὰς ἐφάνη νέα; μὲ ἠρώτησεν. Ἐκ τῆς μορφῆς της ἐφαίνετο ἔχουσα ἡλικίαν μεγαλύτεραν τῶν εἰκοσιδύο ἢ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν;

— Ὅχι, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀπήντησα· δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔχη μεγαλύτεραν ἡλικίαν.

— Καὶ ἡ ἐνδυμασία της, ἡ ἀλλόκοτος ἐκείνη ἐνδυμασία, ἦτο λευκὴ, μοι εἶπετε, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν;

— Ἦτο βεβαίως ὅλη λευκὴ...

Καθ' ἣν στιγμήν τὰ χεῖλη μου ἐπρόφερον τὰς λέξεις ταύτας ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἐκ τρίτου ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ἀνδρῆου. Ἄντι νὰ ἐξκαλουθῆσθαι τὸν περίπατόν της, ἐσταμάτησε, στρέφουσα πρὸς ἡμᾶς τὰ νῶτα, καὶ ἐρείδομένη ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὸν κάτῳ ἐκτεινόμενον κήπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς λευκότητος τῆς ἐσθῆτος καὶ τοῦ περιβάλλοντος τὴν κεφαλὴν της μανδηλίου· τὸ φῶς τῆς σελήνης καθίστα ζωηροτέρην τὴν λευκότητα ταύτην. Αἰσθησὶς τις ἀνεξήγητος καὶ ἀνεκφραστός, ἔξαφίς τις πυρετώδης, ἥτις ἐπετάχυνε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ ἔκαμνε νὰ πάλλῃ βιαίως τὴν καρδίαν μου, μὲ κατέλαβε βραθυμόν.

— Ὅλη λευκὴ! ἐπανέλαθεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Τὸ σπουδαιώτερον ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ περιέχεται εἰς τὰς τελευταίας γραμμάς, ἃς ἀμέσως θὰ σὰς ἀναγώσω. Μοι ἔκαμνε ὅμως ἐντύπωσιν ἡ σύμπτωσις τῆς λευκῆς ἐνδυμασίας, ἣν ἔφερον ἡ γυνὴ, ἣν συνητήσατε μὲ τὰ λευκὰ φορέματα, ἅτινα προῦκάλεσαν τὴν παραδόξον πρὸς τὴν μητέρα μου ἀπάντησιν τῆς προστατευομένης της. Προλέγων ὁ ἰατρός ὅτι αἱ διανοητικαὶ ἀτέλειαι τοῦ κορασίου ἐκείνου θὰ ἐξηφηνίζοντο μετὰ τῆς ἡλικίας, ἴσως ἐλκνηθῆσθαι. Ἰσως ποτὲ δὲν ἰάθῃ καὶ ἡ φαντασιώδης εὐγνωμοσύνη, ἡ παρακινουσα αὐτὴν νὰ φέρῃ πάντοτε λευκὴν ἐνδυμασίαν, τὸ παιδαριῶδες τοῦτο αἰσθημα, ἀπέμεινε εἰς αὐτὴν ὡς αἰσθημα σοβαρὸν καὶ ἀφῶ ἔγεινε γυνή.

Εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἀπήντησα δι' ὀλίγων λέξεων, ἃς δὲν ἐνθυμοῦμαι, προσηλωμένην ἔχων διαρκῶς τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐνδυμασίας τῆς δεσποινίδος Φαίρλη.

— Ἀκούσατε καὶ τὰς τελευταίας φράσεις τῆς ἐπιστολῆς, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, πιστεύω ὅτι θὰ σὰς ἐκπλήξουσιν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἄντι ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ υἱοῦ του, ὁ γέρον ἤρπασε τὸ φακίδιον, ὅπερ ἐκράτει ἡ Ἀζίζι, καὶ δεικνύων αὐτὸ εἰς αὐτόν:

— Τοῦτο, τῷ εἶπεν, ἦτο τὸ νυμφικὸν δῶρόν σου;

Ὁ Τζελάλ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ ὄψις τῆς Νετζιζιβὲ παρήλαεν ἐνώπιόν του ὡς ἡ εἰκὼν τῆς ἐκδικήσεως, καὶ ἡ τελευταία λέξις, ἣν εἶχε προφέρει, ἀντήχησεν εἰς τὸ οὖς του: Ἄνευ μνησικαχίας.

Ἀφῆκε τότε τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς Ἀζίζι νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ δαπέδου, μὴ ἔχων πλέον δυνάμεις νὰ τὸ βρατάξῃ, καὶ ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Ρεσιδ-Μολλάς ποτὲ δὲν εἶχε κλαύσει ἐνώπιον τῶν γυναικῶν του, καὶ ὅμως ἀφῆκε λυγμούς βλέπων τὰς ἐπιδικηθεὶς τῆ Ἀζίζι περιποιήσεις ἀποχαινούσας μκατῶς.

— ὦ! νεότης, νεότης! εἶπε μόνον ἐν εἴδει μομφῆς εἰς τὸν Τζελάλ, ἔντρομον ἐκ τῆς λύπης· θὰ στερηθῶσι πάντοτε φρονήσεως, ἡ δὲ τυφλὴ μκατιοφροσύνη θὰ σὲ ἐμποδίσῃ ἀκκαπαύστως τοῦ νὰ διακρίνῃς τὸν ψευδῆ ἔρωτα τοῦ ἀληθοῦς! Οὕτω φυλλορροοῦσι τὰ ῥόδα τοῦ μέλλοντος ὑπὸ τὴν ζηλότυπον πνοὴν θεελλώδους μκανίας!.. Τὰ ἐν τῷ ἔρωτι πραττόμενα σφάλματα ὀρθοῦνται βραδύτερον ὡς σκιαὶ ἐκδικητρίαι, αἵτινες θραύουσιν ἐπὶ τῶν χειλέων ἡμῶν τὸ ποτήριον τῆς εὐδαιμονίας.

ΚΗ

Ταῦτα ἔμαθεν ὁ Φατμά-Βέης. Δραμα οἰκογενειακὸν πολὺ συχνὰ ἐπαναλαμβάνόμενον ἐν Τουρκίᾳ, καὶ ὅπερ ἡ ἀδυναμία συγχωρεῖ καὶ τὸ ἀτιμώρητον δικαιώνει. Ἡ Νετζιζιβὲ εἶχεν ἀπέλθει εἰς Αἴγυπτον, ἀφίνουσα εἰς τὸν ἐπιλήσμονα ἐραστήν της αἰώνια καὶ τρομερὰν ἀνάμνησιν.

Ὁ δὲ ποιητὴς, ὅστις ἦτο περίλυπος ἤδη ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἠσθάνθη ἔτη ζωηρότερον τὴν συμφορὰν, ἥτις ἐνέσκηπτεν ἐπὶ τὸν φίλον του.

— Ταλαίπωρε Τζελάλ, δυστυχῆς νῆε! ἀνεφώνησε, πῶς θὰ δυναθῆς νὰ παρηγορηθῆς διὰ τὴν δυστυχίαν, ἥτις σὲ θλίβει, καὶ νὰ ὑποφέρῃς τοῦ λοιποῦ τὸν βίον τοῦτον, πλήρη πικρίας διὰ σέ;

— Ὁ Τζελάλ-Βέης ἀνεχώρησεν εἰς Μέκκαν, ὡς καὶ ὁ Ρεσιδ-Μολλάς, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς, ὅστις εἶχε διηγηθῆ ταύτην τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν. Θέλει νὰ γίνῃ περιδινόμενος δερβίσης, μόνον μέσον τοῦ νὰ μεθύῃ τις ἐν ἀγίᾳ ἐκστάσει καὶ νὰ λησμονῇ τὰς λύπας του. Οὕτω πάντοτε ἐντὸς τῶν τεκέδων (ἱεροσπουδαστηρίων) ἐξαντλεῖται ἡ ἰκμὰς τῆς πολυκυμάντου ζωῆς.

Ὁ Φατμά-Βέης ἔκλινε περίλυπος τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέβη πάλιν ἐπὶ τὸν ἵππον του μὲ καρδίαν τετραυματισμένην. Καὶ αὐτὸς ἄρα γε δὲν θὰ κατέφυσεν εἰς τεκέι, ἐὰν ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἔμενεν ἐσαεὶ ἀπαρηγόρητος;

— Ὅχι, ἡ δεκαεξαετής ζωὴ δὲν συν-

τριβεταί. Ὁ πρῶτος ἔρωσ καὶ ἂν διαταράξῃ τὴν ψυχὴν, δὲν κατορθοῖ ὅμως νὰ τὴν συντριψῇ· ἡ καρδία ἐπλάσθη ἵνα ἀκαταπαύστως ἀγαπᾷ, πάσχει δὲ μόνον ὅταν δὲν πᾶλλῃ πλέον, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει ἐν ὄρα θανάτου.

Ὁ Φατμά ἠλπίζεν ἔτι, παρὰ τὰ ἀπκίσινα παρκαδεῖγματα, ἄτινα περιστοίχιζον αὐτόν· ἡ τῶν ἄλλων δυστυχία δὲν καταστρέφει τὰ χρυσᾶ ὄνειρά μκα.

Πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ νέος κατῶκει ἐν Προύσῃ. Ἡ Κωνσταντινούπολις κατεῖχετο ὑπὸ τῆς μέθης νέας βασιλείας, πλήρους ὑποσχέσεων καὶ ἐλπίδων· τὰ οικονομικὰ ἔβλεπον τοὺς πόρους αὐξανόμενους χάρις εἰς τὰ ξένα δάνεια, καὶ ὁ λαὸς ἐχαιρέτα τὸν μονάρχην αὐτοῦ μὲ φρενητώδεις ἀλλαγαγμούς.

Ἐν Προύτῃ, τῇ ἀρχαίᾳ πρωτεύουσῃ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ἐνόμιζε τις ὅτι πολλὰ ἔτη εἶχον ἤδη παρελθεῖ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεως τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ. Τὸ ξύλινον ἀνάκτορον εἶχε κκατεδαφισθῆ, ἵνα ὑποχωρήσῃ εἰς κομφὴν οἰκοδομὴν ἐκ πλίνθων· ἐν ταῖς ἐκ γρανίτου κλιμαξίν εἶχον σκάψει καὶ σχηματίσει εὐκνήθη δώματα· τὸ παλαιὸν νεκροταφεῖον ἀπατέλει μέρος τοῦ κήπου, τὰ ὅσα ἔχρησίμευσαν ὡς λίπασμα εἰς τὰ φυτά... Οἱ δὲ λίθοι τῶν τάφων ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ μαρμαρίνων ἀγγείων καὶ κρηπίδων.

Τρεῖς μῆνες ἤρκεσαν ἵνα τὸ μέρος τοῦτο τῆς Προύτης κκαταπῆ ἀγνωρίστον. Ὁ Ἀβδούλ-Αζίζ εἶχε πλὴν τούτου λευκάνει καὶ ἐπισκευάσει τὸ λουτρόν. Καὶ αὐτῇ δὲ ἡ Φατμά-Χανούμ μετασχοῦσα ἐκ τῶν μεγαλοδωριῶν τοῦ σουλτάνου, ἔλαθεν ὡς δῶρον νὰ κκατοικῇ ἐν τῷ λουτρῷ.

Πλὴν δὲ τούτων μεγάλα παραγγελία μεταξωτῶν καὶ γάζης διὰ λογαριασμὸν τοῦ αυτοκρατορικοῦ παλατίου ἔθετον εἰς μεγίστην κίνησιν ἅπαντα τὰ ἐργοστάσια τῆς Προύτης, ἄτινα σχετικῶς ἦσαν συνειθισμένα εἰς ἀνάπαυσιν. Ἦσαν λοιπὸν πάντες εὐτυχεῖς καὶ ἀμέριμοι, καὶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο πλέον τὸν μακαρίτην Ἀβδούλ-Μετζίτ.

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἀπαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ὅστις ἐνόησεν ὅτι μυστικῆς τις λύπη, ὑπέσκαπτε τὴν ὑγίειαν τῆς νεανίδος, εἶχε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπισκεφθῆ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Συρίαν. Αἱ εἰκόνες τῆς περιηγήσεως ἀνεπισσόμεναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ἠδυνήθησαν νὰ τὴν διασκεδάσωσι χωρὶς νὰ πληρώσωσι τὴν καρδίαν της· ὅθεν ἔφθασεν εἰς Προύσσαν περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, ἂν ὄχι παρηγορημένη, τοῦλάχιστον πολὺ κκαμηκυία, πολὺ ζαλισμένη καὶ σχεδὸν ἀδιάφορος.

ΚΘ

Ὁ Ἰτζεδδίν Μολλάς ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἔνδοξον θέσιν, ἣν κατεῖχεν ἐπὶ δέκα ἔτη, καὶ μὴ θέλων πλέον νὰ ζῆ ἐν Σταμπούλ, δύο βήματα μακρὰν τοῦ νέου αὐθέντου, ἐπώλησε τὰ ἐν Καμπᾶ-Τὰς καὶ Βέικος μέγαρά του, καὶ ἔκτισεν ἐν Προύσῃ κκατοι-

κίαν πολλῶ μεγαλοπρεπεστέρων ἐκείνης, ἣν κατεῖχε πρότερον. Ἡ Γκιουλ οὐδεμίαν ἔδειξεν ἐκπληξιν ὅτε ἔμκαθε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς της. Τί τῇ ἔμελε διὰ τὴν Σταμπούλ; ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἄλλο ἢ οἱ τάφοι ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἠγάπα! Ἐξ ἐναντίας ὅμως τὸ νὰ ζῆ ἐν Προύσῃ τῇ ἐφάνετο λίαν ποθητόν· ἠθέλεν εὐρεῖ ἐκεῖ τὴν γλυκυτάτην ἀνάμνησιν, ἥτις ποτὲ ἔθελε τὴν ζωὴν της.

Πᾶσαν πρῶτα ἡ νέα Χανούμισσα ἔππευε διευθυνομένη εἰς Γεδι-Αγάτς, καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τῶν εὐνοῦχων καὶ τινων θεραπκινῶν της. Ἠγάπα πολὺ νὰ δέηται ὑπὸ τὸ φιλόξενον σπήλαιον, ὅπερ τὴν εἶχε σκαπάσει μίαν νύκτα, καὶ ὅπου εἶχεν ἀναπαυθῆ πλησίον αὐτῆς ἐκεῖνος, ὃν δὲν ἔμελλε νὰ ἴδῃ ποτὲ πλέον.

Πᾶσαν πρῶτα ἡ Γκιουλ-Χανούμ συνήντα ἐπὶ τῆς οδοῦ δερβίσην τινὰ ἐπαίτην, ὅστις ἔτεινεν αὐτῇ τὸν ἐκ γεγλυμμένου ξύλου δίσκον, οὐδέποτε δ' ἡ νεανίς ἠρνεῖτο αὐτῷ ἐλεημοσύνην· ἐνίοτε δὲ ἠκολούθει τρέχων τὸν κέλητα τῆς Γκιουλ, ἐν ᾧ αὐτῇ ἐζήτηε ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ ἀγτερίου της τὸ σύνθημα νόμισμα· τοῦ τὸ ἔρριπτε δὲ ἐπιλέγουσα:

— Δέου ὑπὲρ ἐκείνου.

[Ἐστειλε συνέχεια].

Κ.

Η ΖΗΜΙΑ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ.

[Διήγημα]

Ἐν τινι φιλικῇ συναναστροφῇ γενομένη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, ἐποχὴν κατ' ἣν ὅλος ὁ κόσμος παίζει, συνεκροτήσαμεν καὶ ἡμεῖς, ἐπόμενοι τῷ κοινῷ ἔθει, αὐτοσχέδιόν τι πικριδιον. Δὲν ἐνθυμοῦμαι δὲ ποῖος τῶν φίλων, κερδίζων αὐτὸς καὶ θέλων φκίνεται νὰ παρηγορήσῃ τοὺς χάνοντας, εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι, κκαθὼς δὲν δύναται νὰ νοήσῃ πῦρ ἀνευ καπνοῦ καὶ καπνὸν ἀνευ πυρός, οὕτω καὶ κέρδος ἀνευ ζημίας καὶ ζημίαν ἀνευ κέρδους. Ἐφερε μάλιστα καὶ πολλὰ παρκαδεῖγματα.

Ἄλλ' ἴσως ἐξόχως τὸν δικαιολογεῖ τὸ γεγονός, ὅπερ ἀπνητήσα παρὰ τινι Γάλλῳ συγγραφεῖ, καὶ ὅπερ διηγούμαι κατωτέρω, μεταπλάσσωσιν ἐν νοθεῖς ἄλλως τε συγγνωστέα, ὡς συμβὰν εἰς ἐμὲ καὶ ἐν Ἀθήναις, ὅτι συνέβη εἰς ἐκεῖνον καὶ ἐν Παρισίοις.

Οἱ διαβάται εἶνε σπάνιοι καὶ ἀπόλυτος ἐρημικὴ βραιλύει ἐν τῇ ὁδῷ***, διότι εἶνε νύξ χειμερινὴ ἐκ τῶν ψυχροτάτων. Ἡ χιών πίπτει ἀδιαλείπτως, ὁ ἀνεμος ὀρῦεται, καὶ τὸ φῶς τῶν φανῶν, ἀντανεκλώμενον ἐπὶ τῶν ὀλισθηρῶν πεζοδρομίων, μῶλις μετριάξει τὸ πικρὸν σκότος.

Πρὸ τῶν θαμβῶν ὁλῶν περινεχρῶ τινος κκαπηλείου, ἴστατο περιμένουσα γυνή τις. Ἄν καὶ ἦνε κκαλυμμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐν τούτοις φκίνεται νῆα καὶ ὠραία· πρὸ πάντων τὸ ἀνάστημά της διαγράφεται κκανωικώτατον, καὶ τοῦ προσώπου της ἡ λευκότης ἐξκίρεται ὑπὸ τὸ κίτρινον φῶς τοῦ φωταερίου.

*

"Ηχησε μεσονύκτιον.

'Αναμένει εκεί σιωπᾶ καὶ παρὰ τὸ δριμύ ψῦχος, τὸ ὁποῖον τὴν κάμνει νὰ τρέμη. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀναμονὴ τῆς θᾶ κρητάθη ἐπὶ πολὺ, διότι ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἔκρουσε διὰ τῶν δακτύλων τὴν ὕαλον.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Κρούει καὶ πάλιν ἰσχυρότερον.

'Η βραγχώδης φωνὴ ἀνδρὸς ἠκούσθη βλασφημοῦσα, καὶ ἐν τῷ ἄμα ἡ θύρα ἠνεψήθη ἐν θυμῷ καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπεφάνη.

— Πάλιν ἐδῶ Μαρία; Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἔρχεσαι ἐδῶ; Γουρσοῦζα, μὲ κά- νεις καὶ χάνω αἰωνίως.

— Μὰ μήπως ἦλθα μέσα, Κώστα!

— 'Επὶ τέλους τί διάβολο θέλεις καὶ μοῦ κτυπᾶς, λέγε!

— "Ελα πάμε στὸ σπῆτι τόρα φθάνει τὸ πειγνίδι, μὴ χάσης ὄλα σου τὰ χρή- ματ' εἶπεν ἡ γυνὴ ἰκετευτικῶς.

— Πάγαινε σὺ πρῶτα, καὶ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ σὲ λίγο, ἀπήντησεν ὁ Κώστας, κα- ταπραυνθεὶς.

— Θὰ ἔλθης, Κώστα μου; ἠρώτησεν ἡ Μαρία μετὰ τρυφερότητος.

— Θὰ ἔλθω, σὲ λέγω, θὰ ἔλθω πῆ- γαινε καλὴ νύκτα...

Καὶ τὴν ἠσπᾶσθη εἰσελθὼν εἰς τὸ κα- πηλεῖον καὶ κλείσας τὴν θύραν.

*

'Αλλ' ἡ Μαρία, ἀντὶ κατὰ τὰς παρα- κελύσεις τοῦ Κώστα, ν' ἀναβῆ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκεῖ που παρὰ τὸ καπηλεῖον εὐρι- σκουμένην, ἐξηκολούθει μένουσα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ κρηφαλάττουσα τὸν σύζυγον τῆς.

Οἶμοι! ἦτο σύζυγός τῆς ἐκεῖνος ὁ Κώστας, ὅστις ἔπαιζεν ἀπὸ τύσης ὥρας ἐντὸς τοῦ ἀθλίου καπηλείου! Οἰκτρὸν τῇ ἀληθείᾳ ἐλάττωμα αὐτὸ τὸ παίζειν! Τὰ ἴδια εἶχε μαζὺ του κάθε Σάββατον, ὅτε ἐλάμβανε τὸν μισθόντου, μὲν τριάκοντα φράγκα τὰ ὅποια ἐκέρδιζεν, ἐγειρόμενος κατ' ἐκάστην περὶ τὸν ὄρθρον καὶ ἐργαζόμενος διηνε- κῶς, καὶ τὰ ἔπαιζε τακτικῶς εἰς τὸ ἐπά- ρατον ἐκεῖνο καπηλεῖον καὶ τὰ ἔχανε ὄλα.

Ὅλα, καὶ εἶχε τόσας ἀνάγκας! Εἶχε τέ- κνον καὶ σύζυγον καὶ ποτὲ δὲν ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του, Σαββάτου ἐσπέρας, μὲ χρήματα. Τὰ ἔπαιζε καὶ τὰ ἔχανεν ὁ ἄ- θλιος.

'Αλλὰ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο τὸ κακὸν ἔ- φθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. 'Η πτωχεὶα καὶ τὰ χρεὴ ἐκύκλωσαν τὴν δυστυχῆ οἰ- κογένειαν τοῦ χαρτοπαίχτου.

'Εχρεώσται δύο μηνῶν ἐνοίκια, ἐχρεώ- σται εἰς τὸν ἀρτοποιόν, εἰς τὸν πικνωπώ- λην... Καὶ ὅλοι τὰ ἔδωξαν μὲ τὴν δυστυ- χῆ σύζυγον του, καὶ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ἔκαμον σκηναίς, ἐν ᾧ ἔ- κλαιεν ὁ μικρὸς τῆς Γῶγος! 'Αλλοίμονον ἐὰν καὶ τὸ Σάββατον ἐκεῖνο ὑπῆγαινε χωρὶς λεπτὸ εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Κώστας καθὼς τὰ ἄλλα! Θεέ μου! ἕως πότε θὰ παρετεινότο τὰ βᾶσανά τῆς! ἕως πότε θὰ ὑπέφερε τὰς ὕβρεις τῶν δεισιπῶν, διὰ τὴν ἀθλιότητα τοῦ συζύγου τῆς;

'Αρὰ γε αἰωνίως θὰ ἔπαιζε καὶ αἰωνίως θὰ ἔχανεν; 'Αλλ' αὐτὴ τί θὰ ἐγένετο; ..

*

Οἱ θλιβεροὶ οὗτοι διαλογισμοὶ ἐβασά- νιζον τὸ πνεῦμα τῆς ὠραίας, ἀλλ' ἀτυ- χοῦς γυναικίος, ἀναμενούσης ἐκεῖ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἐν ψύχει καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὸν παίχτην, καὶ προσπαθοῦσα νὰ δια- σώσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, καὶ ἐλάχιστον μέ- ρος τοῦ ἑβδομαδιαίου μισθοῦ του, τὸν ὁ- ποῖον ἐσκόρπα ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ ἐπάρατον καταγώγιον.

Παροῦσθην ὦρα ἱκανή, καὶ ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἐξέτελεσε τὴν ὑπόσχεσίν του. 'Εξηκολούθει ἀκόμη νὰ παίζειν ἐν τῷ κα- πηλεῖῳ.

'Η Μαρία καὶ πάλιν ἔκρουσε τὴν ὕαλον τοῦ κρηθύρου.

Ὁ Κώστας ἐφάνη ἐκμνεῖς, ἠγέρθη πλήρης θυμοῦ καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— 'Ακόμη δὲν ἔφυγες, Μαρία; ἀκόμη;

— Δὲν μοῦ εἶπες πῶς θὰ ἔλθης, Κώ- στα; θέλεις νὰ χάσης ὄλα σου τὰ λεπτὰ καὶ νὰ μὴ ἔχουμε νὰ πληρώσουμε τὸ ἐ- νοίκιον πάλιν; τῷ εἶπε κλαυθμηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή.

— Πῆγαινε 'στὸ διάβολο καὶ κερδίζω τόρα! Τί ἔρχεσαι καὶ μὲ κόβεις ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει. Σπῆτι!

— "Ελα καὶ σὺ!

— Σπῆτι! γρήγορα μὴ σὲ δεῖρω!

Καὶ ὁ Κώστας προέβη ἐν βῆμα.

— Πηγαίνω, πηγαίνω, εἶπεν ἡ δυστυ- χῆς Μαρία φοβηθεῖσα, καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ὁ παίχτης καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον.

Μείνασα μόνη ἡ Μαρία ἀνελύθη εἰς δά- κρυα.

*

'Η νύξ εἶχε προχωρήσει καὶ χειροτε- ρεύσει. Τὸ ψῦχος ἐγένετο δριμύτερον οἱ διχθάται σπανιώτεροι, καὶ τὰ καταστή- ματ' ἐκλείσθησαν. Κλητῆρες μόνον ἐκά- στοτε διήρχοντο, καὶ ἐρυθροὶ φανοὶ τῶν ἀμαζῶν ἔλαμπον ὡς ὀφθαλμοὶ λυγρὸς ἐν τῷ σκότει.

'Η Μαρία δὲν ἐδύνατο νὰ μένη ἀκόμη μικροῦ δεῖν ἐπάγωνεν ἐκ τοῦ ψύχους. 'Ε- πρεπε ν' ἀναβῆ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. 'Αλλ' ὄχι ἄνευ τοῦ Κώστα. 'Εὰν τὸν ἀνέμενον ἀκόμη θ' ἀπέθνησκε. Τί ἄρὰ γε θὰ ἔ- πραττεν;

*

'Εν τούτοις ἡ τύχη τοῦ παίχτου μετὰ τὸ μεσονύκτιον μετεβλήθη. 'Εκέρδιζεν, ἐκέρδιζεν αἰωνίως. Δύο ὦραι εἶχον παρέλ- θει καὶ ἀπὸ δύο φράγκα ἄτινα τῷ ἔμενον, ἐκέρδισε διακόσια.

Διακόσια φράγκα! Ὁλόκληρος περιου- σία δι' αὐτόν. Τόσα δὲν θὰ ἐκέρδιζεν, οὐδὲ δύο μῆνας ἂν εἰργάζετο. "Ω, βεβαίως τόρα θὰ ἦτο εὐτυχῆς καὶ θὰ ἔχαροποιεῖ τὴν δυστυχῆ Μαρίαν, τὴν ὁποῖαν ἕως τόρα τοσαύτας εἶχε λυπήσει...

Πλήρης χαρᾶς ἐξῆλθε τοῦ καπηλείου. 'Αλλὰ... δὲν εὗρε περιμένουσιν τὴν Μαρίαν.

*

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀνταποκριτῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰ- δοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀνταποκριτῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰ- δοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀνταποκριτῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰ- δοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

— Θὰ με ἄκουσε καὶ θὰ πῆγε σπῆτι ἢ καυμένη νὰ κοιμηθῆ.

'Ανέβλεψε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ δὲν εἶδε φῶς εἰς τὸ δωμάτιόν των.

— Τῷ ὄντι κοιμᾶται, ἐσέφθη ἐπέρα- σαν τρεῖς ὦραι ἀπὸ τὰ μεσονύκτια. 'Η δυστυχημένη! 'Αλήθεια ἐράνηκα ὀλίγον σκληρὸς, ἀλλὰ τόρα θὰ τὰ διορθώσω ὄλα.

Θὰ τῆς ἀγοράσω ὅ,τι θέλει, θὰ πληρώσω τὰ νοῦνιχα μας, καὶ ἔτσι θὰ ἡσυχάσω διὰ πολὺ καιρὸ.

Ταῦτα σκεπτόμενος ἔκρουσε τὴν θύραν.

Γραῖά τις κρηκοῦσα κάτω καὶ ἐκτε- λοῦσα χρεὴ θυρωροῦ ἀνοίγει καὶ ἐρωτᾷ:

— Ποῦ εἶνε;

— 'Εγὼ, ὁ Κώστας.

— Κύρ Κώστα, ἔχω τὸ κλειδί τῆς κά- μαρῆς σας.

— Τὸ κλειδί;!... καὶ ἡ γυναῖκά μου δὲν εἶνε εἰς τὸ δωμάτιο;

— "Οχι! μοῦ ἄφησε νὰ σου δώσω τὸ κλειδί καὶ εἶπε πῶς δὲν θὰ γυρίσῃ.

— Ποῦ θὰ ἦνε; εἶπεν ὁ δυστυχῆς καὶ ἡ καρδίκα του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς.

— Εἶμπορεῖ νὰ πῆγε στὴ μητέρα τῆς.

— Μπᾶ, ἡ μητέρα τῆς κάθεται στὸ χωριὸ... μακρῶς... "Αχ! Θεέ μου, τί νὰ τρέχη!

.....

*

Τοιαῦτα τινὰ μοὶ διηγεῖτο ἐν τῷ δω- ματίῳ ζυθοπωλείου τινὸς τῆς ὁδοῦ 'Αθη- νίας νέα καὶ ὠραία γυνή, μιὰ τῶν ἐσπερῶν τοῦ κρηλθόντος χειμῶνος, ἰσταμένη ὀρ- θιά, κρητοῦσα ποτήριον ζύθου, καὶ χέουσα τὸ περιεχόμενον του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φίλου μου. 'Ερχίνοτο ὅτι κατέβλαλε πολλὴν προσπάθειαν νὰ φρίνηται ἀστεί- ζομένη καὶ ἀναιδής, ἐν ᾧ ἐνδομύχως τὴν κατέτρωγε μελαγχολία.

Φθᾶσα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διη- γήσεως ἐσιώπησε.

— Καὶ λοιπὸν τί ἀπέγεινε; τὴν ἠ- ρώτησα.

— Αὐτὸ εἶνε μόνον δὲν ἔχει ἄλλο.

— Καὶ ἡ Μαρία; εἶπον περιέργως,

— 'Η Μαρία; εἶσαι βλαξ!

— Διατί;

— 'Η Μαρία... εἶμαι ἐγὼ!

— Σὺ! ἀνεφώνησα ἐκπληκτος! ἰδοὺ τότε ἡ ζημία τοῦ κέρδους!

ΓΡΗΓ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓΙ

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀνταποκριτῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰ- δοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀνταποκριτῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰ- δοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐξῆλθε ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν 'Αθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. 'Αποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.